

Mozaika usług

Jak zaspokoić potrzeby ofiar i osób ocalałych w całej Anglii i Walii

Podziękowania

Podziękowania dla tysięcy ofiar i osób, które przeżyły przemoc domową i które przyczyniły się do tych badań, oraz dla setek specjalistycznych usług wsparcia w związku z przemocą domową oraz organów zlecających. Specjalne podziękowania dla tych, którzy przedstawili dogłębne refleksje na temat swoich doświadczeń w dostępie do wsparcia poprzez wywiady i grupy fokusowe oraz za rady i zalecenia dotyczące poprawy reakcji na przemoc domową.

Nie byłoby to możliwe bez wsparcia wyspecjalizowanych organizacji typu „by and for” oraz organizacji zajmujących się przemocą domową, które umożliwiły nam kontakt z ofiarami i osobami, które ocalały. Szczególne podziękowania należą się Imkaan, Us Too, jak i Action for Real Change, the Divas, Respect, Sign Health, The Naz and Matt Foundation, Kanlungan, Sign Health, CHADD oraz Barnardo’s.

Podziękowania dla TONIC za ich pracę nad kodowaniem i czyszczeniem danych zebranych w ankietach, a także dla Lindsay Hodgson z Catch Impact za jej nieocenione wsparcie, porady i kompleksową analizę danych.

„To loteria kodów pocztowych: obszar, w którym mieszkasz, decyduje o tym, czy otrzymasz przyzwoite usługi w zakresie przemocy domowej”.

Wprowadzenie

Ofiary i osoby, które ocalały, zbyt długo ponoszą ciężar „loterii kodów pocztowych” w ramach reakcji na przemoc domową. Jesteśmy zmuszeni do poruszania się po złożonej mozaice usług, które pomimo herkulesowych wysiłków walczą o zaspokojenie stale rosnących potrzeb, podczas gdy my słusznie udoskonalamy naszą zdolność do rozpoznania i reakcji na kryzys zdrowia publicznego, jakim jest przemoc domowa. Chociaż odpowiedzialność za położenie kresu przemocy domowej musi spoczywać na tych, którzy dopuszczają się przemocy, musimy przyznać, że w międzyczasie, ponad 2,3 miliona osób, które doświadczyły przemocy domowej w ubiegłym roku potrzebowało dostępu do wsparcia i pomocy.

Mówiąc najprościej, specjalistyczne wsparcie, którego potrzebują ofiary i osoby, które ocalały, aby znaleźć bezpieczeństwo, poradzić sobie i dojść do siebie, nie jest w stanie sprostać temu zapotrzebowaniu. Jest to jeszcze bardziej spotęgowane w przypadku ofiar i ocalałych ze społeczności mniejszościowych, którzy napotykają największe bariery w uzyskaniu wsparcia, podczas gdy specjalistyczne organizacje typu „by and for” są coraz bardziej pozbawione funduszy, mimo że są najlepiej przygotowane do zaspokojenia ich potrzeb.

Komisarz ds. Przemocy Domowej został ustanowiony na mocy Ustawy o Przemocy Domowej jako niezależny głos mający na celu podnoszenie świadomości na temat przemocy domowej, wspieranie ofiar i osób, które ocalały, oraz pociąganie władz lokalnych i krajowych do odpowiedzialności za ich reakcję na przemoc domową. Dlatego kluczowym wczesnym priorytetem dla Komisarza było lepsze zrozumienie, jakiego wsparcia potrzebują ofiary i osoby, które przeżyły, oraz mapowanie zapewniania tego wsparcia w Anglii i Walii. W naszych wysiłkach wysłuchaliśmy ponad 4000 ofiar i osób, które ocalały, ponad 500 usługodawców i ponad 150 lokalnych komisarzy. Niniejsze podsumowanie przedstawia tylko migawkę otrzymanych przez nas informacji i jest publikowane wraz z pełnym raportem dotyczącym polityki i raportem technicznym.

W niniejszym podsumowaniu przedstawiono kluczowe wnioski z tych badań, a także zalecenia Komisarza dotyczące tego, w jaki sposób możemy zmienić dostępność tak bardzo potrzebnego wsparcia, które zmienia i ratuje życie. Nie jest to niemożliwe. Widzieliśmy przykłady genialnych praktyk i przy odpowiedniej woli i przywództwie, zalecenia te mogą stać się rzeczywistością. Wzywamy nasz rząd krajowy, lokalnych komisarzy, służby publiczne i usługodawców do zwrócenia uwagi i współpracy w celu zaspokojenia potrzeb ofiar i osób, które ocalały, oraz zapewnienia, że każdy może uzyskać dostęp do wsparcia i pomocy, której potrzebuje, bez względu na to, kim jest i gdzie mieszka.

Kluczowe wnioski

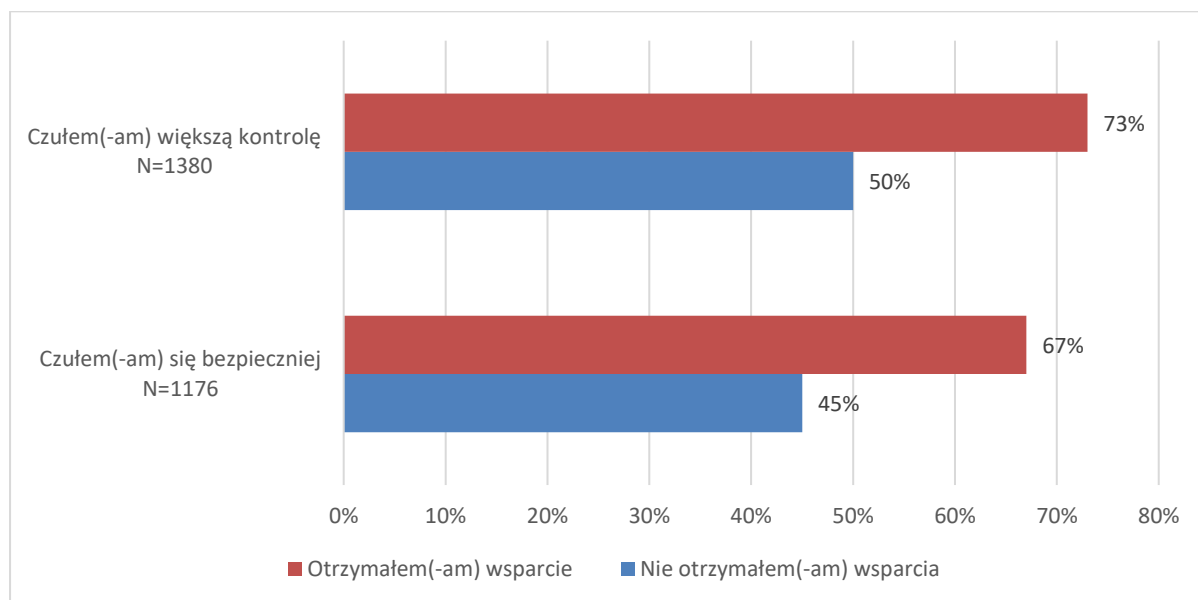
Potrzeby ofiar i ocalałych oraz wpływ usług wsparcia

- 1. Specjalistyczne usługi skutecznie umożliwiają ofiarom i osobom, które ocalały, poczucie bezpieczeństwa i większą kontrolę nad swoim życiem po doświadczeniu przemocy.**

„Nie byłoby mnie tutaj, gdyby nie oni”.

Ofiary i osoby, które ocalały, szukają specjalistycznej pomocy i wsparcia, ponieważ są one skuteczne. Zaistniała znacząca różnica w wynikach dla osób, które miały dostęp do usług wsparcia, w porównaniu z tymi, które tego dostępu nie miały. Spośród osób, które wyraziły opinię, 67% ofiar i osób, które skorzystały z usług wsparcia, stwierdziło, że czują się teraz bezpieczniej w porównaniu z 45% ofiar, które tego nie zrobiły, 73%, które skorzystały ze wsparcia, miało większą kontrolę nad swoim życiem w porównaniu z 50%, które nie korzystały ze wsparcia (Rysunek 1). Osoby, które ocalały, opowiedziały nam o namacalnych różnicach w ich codziennym życiu w wyniku dostępu do wsparcia, w tym o zwiększeniu pewności siebie, bezpieczeństwie i możliwości planowania swojej przyszłości w sposób, który wcześniej był niemożliwy.

Rysunek 1: Odsetek respondentów, którzy czuli się bezpieczniej i mieli większą kontrolę niż wtedy, gdy po raz pierwszy próbowali szukać wsparcia, w zależności od tego, czy otrzymali wsparcie.

- 2. Ofiary i osoby, które ocalały, potrzebują szeregu rodzajów wsparcia, aby pomóc im znaleźć bezpieczeństwo oraz poradzić sobie i dojść do siebie po doświadczonej przemocy.** Większość ofiar i osób, które ocalały, chciała jakiejś formy wsparcia środowiskowego oraz połączenia praktycznego wsparcia, takiego jak

poradnictwo na infolinii lub indywidualne wsparcie rzecznika lub pracownika socjalnego, z długoterminowym wsparciem terapeutycznym, takim jak poradnictwo lub wsparcie w zakresie zdrowia psychicznego. Rysunek 2 poniżej pokazuje odsetek ofiar i osób, które ocalały, które starały się uzyskać różne rodzaje wsparcia, włącznie ze wskazaniem, czy takie wsparcie byłoby zazwyczaj pokrywane przez Niezależnego Rzecznika ds. Przemocy Domowej, czy nie. Ma to na celu pokazanie zakresu potrzebnego wsparcia – obejmującego, ale nie ograniczającego się do, rzecznictwa.

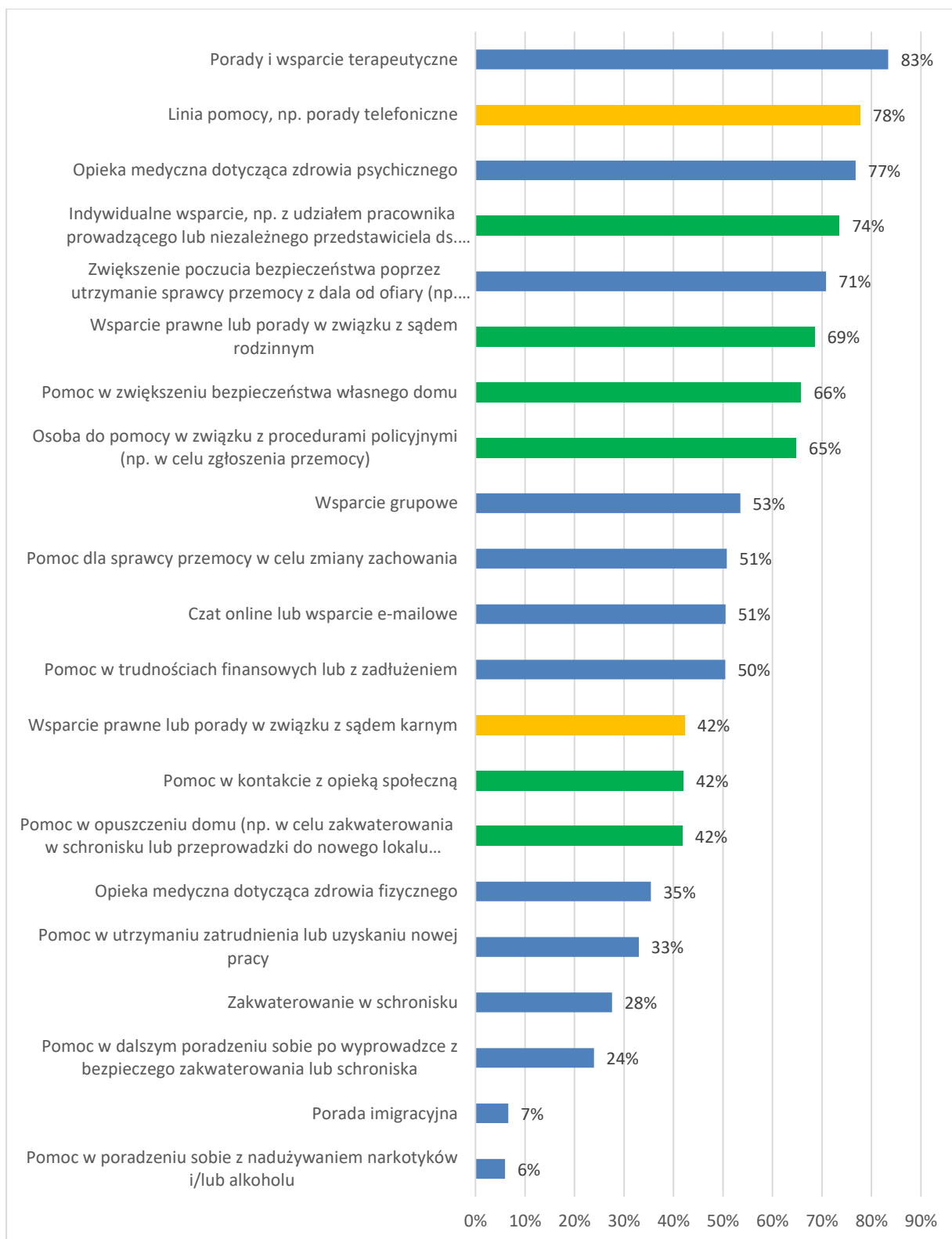
Rysunek 2: Odsetek respondentów potrzebujących wsparcia w związku z przemocą domową w ciągu ostatnich trzech lat, w zależności od rodzaju interwencji.

Zielony = zwykle objęty rolą rzecznika IDVA

Pomarańczowy = może być objęty rolą rzecznika IDVA, jeśli zostanie to zlecone¹

Niebieski = typowo nieobjęty rolą rzecznika IDVA

¹ Czytając ten wykres (i rysunek 4 poniżej), warto zwrócić uwagę, jaka może być rola rzecznika IDVA lub niezależnych rzeczników ds. przemocy seksualnej (ISVA) w zapewnianiu wsparcia w sądzie rodzinnym lub karnym. Rzecznicy IDVA i ISVA mogą zapewnić emocjonalne i praktyczne wsparcie zarówno przed, jak i po postępowaniu karnym lub dotyczącym prawa rodzinnego. Jednakże, rzecznicy IDVA i ISVA nie powinni być w stanie udzielać porad prawnych, ponieważ nie są do tego uprawnieni. Tylko prawnicy mogą udzielać porad dotyczących prawa i opcji prawnych specyficznych dla sprawy danej osoby ocalałej, a rola IDVA / ISVA bardzo różni się od roli prawnika.

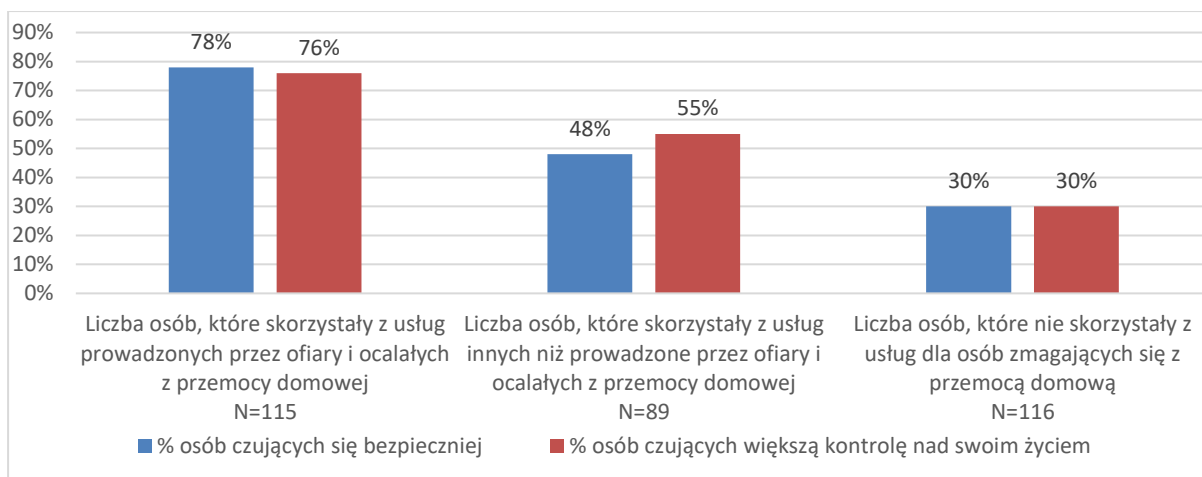

Wystąpiły pewne różnice w zainteresowaniu określonymi usługami w różnych grupach demograficznych. Najbardziej zauważalne były różnice między mężczyznami i kobietami w zakresie chęci udania się na programy dotyczące zmiany zachowania dla tych, którzy użyli wobec nich przemocy (odpowiednio 74% i 47%) oraz otrzymania wsparcia przez sąd rodzinny (odpowiednio 83% i 66%), oraz

między ofiarami i osobami, które ocalały będącymi niepełnosprawnymi i niepełnosprawnymi, w chęci otrzymania wsparcia zdrowia psychicznego (odpowiednio 88% i 67%). Ciemnoskóre ofiary i osoby, które ocalały, częściej niż ofiary i ocaleni z innych grup etnicznych, chciały schronienia (59%), szczególnie w porównaniu z białymi ofiarami i osobami ocalałymi (25%). Odpowiada to również sytuacji, w której ciemnoskórzy respondenci częściej mieszkają w Londynie, który był regionem o największym pragnieniu uzyskania schronienia, z 33% respondentów z Londynu, którzy chcieli schronienia, w porównaniu z 28% w całym kraju.

- Większość ofiar i ocalałych ze społeczności mniejszościowych chce otrzymać wsparcie udzielane przez „by and for” (od i dla) własną społeczność.** Dzieje się tak dlatego, że wyspecjalizowane organizacje „by and for” są w stanie lepiej zrozumieć kontekst i złożoność przemocy, z którą borykają się ofiary spośród mniejszości, a także zbudować zaufanie niezbędną do skutecznej oceny ryzyka i zapewnienia odpowiedniego wsparcia. Sześćdziesiąt siedem procent ocalałych osób ciemnoskórych i z mniejszości, 68% ocalałych osób LGBT+, 55% ocalałych osób niepełnosprawnych i 16 z 62 ocalałych osób niesłyszących chciało uzyskać dostęp do specjalistycznej organizacji „by and for” w celu zapewnienia im potrzebnej pomocy. Patrząc konkretnie na osoby transpłciowe, znacznie wyższy odsetek niż ogół respondentów LGBT+ chciało dostępu do specjalistycznej organizacji „by and for” – przy czym 21 z 23 ofiar i ocalałych transpłciowych, stwierdziło, że tego chce.
- Wynika to z faktu, że specjalistyczne organizacje „by and for” są znacznie skuteczniejsze w zakresie wspierania ofiar i ocalałych z grup mniejszościowych niż inne rodzaje usług.** Wpływ specjalistycznych usług „by and for” jest bardzo wyraźny do zaobserwowania. Nasze wywiady z najbardziej zmarginalizowanymi ofiarami i osobami, które ocalały, pokazały, że już teraz borykają się oni z nierównościami strukturalnymi i ogromnymi barierami w uzyskaniu wsparcia. Byliśmy w stanie porównać wyniki ofiar i ocalałych, którzy skorzystali ze specjalistycznej organizacji „by and for”, z tymi, którzy uzyskali dostęp do innego rodzaju wsparcia, a następnie z tymi, którzy nie uzyskali żadnego wsparcia. Wyniki są zauważalne. Spośród osób ocalałych ciemnoskórych i z mniejszości, 78% osób, które skorzystały z usług „by and for” czuło się bezpieczniej, w porównaniu z 48% osób, które skorzystały z innego rodzaju usług, i 30%, które nie uzyskały żadnego wsparcia (wykres 3). Stanowi to różnicę 48 punktów procentowych między dostępem do specjalistycznego wsparcia „by and for” a brakiem wsparcia.

Rysunek 3: Odsetek osób ocalałych ciemnoskórych i należących do mniejszości, którzy czuli się bezpieczniej i mieli większą kontrolę niż wtedy, gdy po raz pierwszy myśleli o uzyskaniu dostępu do wsparcia, w zależności od rodzaju dostępnych usług.

Podobny wzorec można zaobserwować w przypadku innych grup mniejszościowych, które odpowiedziały na nasze badanie – w szczególności osób LGBT+ i osób niesłyszących oraz ocalałych osób niepełnosprawnych, ale nie można ich dokładnie opisać ze względu na niską liczebność próby.² Sam brak solidnej próby do porównania osób LGBT+, niesłyszących lub niepełnosprawnych, które skorzystały z usług „by and for” z innymi usługami, jest sam w sobie godny uwagi i ujawnia niedostatek tych usług w Anglii i Walii.

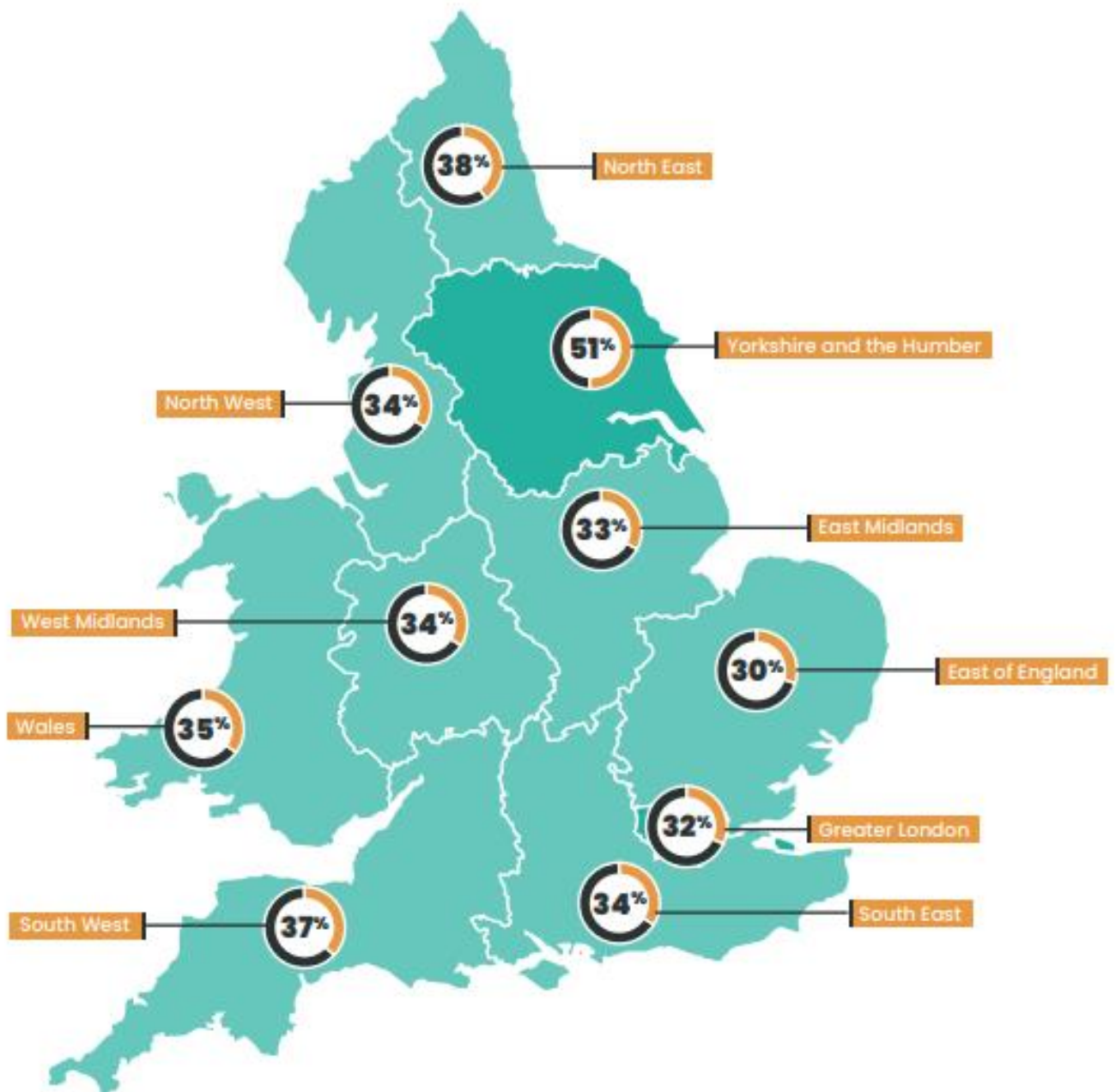
5. **Niezależność usług ma kluczowe znaczenie dla budowania zaufania i jest wysoko ceniona przez ofiary i osoby, ocalałe, którzy korzystają ze wsparcia.** Osoby, które ocalały, opowiedziały nam o swoich obawach związanych z usługami ustawowymi – w szczególności opieką społeczną i sądem rodzinnym – oraz o tym, jak ważne jest, aby czuli się odseparowani i chronieni przed tymi organami, podczas gdy angażują się w specjalistyczne wsparcie.

Z jakiego wsparcia mogły skorzystać ofiary i osoby, które ocalały?

6. **Ogólnie rzecz biorąc, większość ofiar nie była w stanie uzyskać dostępu do wsparcia, którego potrzebowali.** Z wyjątkiem porad udzielanych na infolinii (gdzie 64% osób, które tego chciały, miało do nich dostęp) i wsparcia indywidualnego, takiego jak pracownik socjalny lub niezależny rzecznik ds. przemocy domowej (IDVA) (55%), tylko mniejszość ocalałych osób była w stanie uzyskać dostęp do rodzaju wsparcia, którego chcieli. Znalazło to odzwierciedlenie w informacjach otrzymanych od usług, które powiedziały nam, że ogólnie tylko jedna trzecia otrzymanych przez nich skierowań zakończyła się udzieleniem wielokrotnego wsparcia.

Rysunek 4: Odpowiedź na pytanie „Jak łatwo było uzyskać pomoc?”, w zależności od obszaru geograficznego

² Liczebność próby osób LGBT+, osób niesłyszących i niepełnosprawnych, które uzyskały dostęp do specjalistycznych usług wsparcia „by and for”, była zbyt mała, aby można było sporządzić solidny raport, ale otrzymane informacje wskazują na bardzo podobny wzorec, przy czym specjalistyczne organizacje „by and for” są znacznie skuteczniejsze we wspieraniu osób ocalałych, aby czuli się bezpieczni i mieli większą kontrolę nad swoim życiem.

7. Istnieją wyraźne dowody na zróżnicowanie w zależności od obszaru geograficznego, wskazujące na to, że istnieje „loteria kodów pocztowych” jeśli chodzi o uzyskanie dostępu do określonych rodzajów wsparcia. Znalazło to również odzwierciedlenie w finansowaniu zapewnianym przez lokalnych komisarzy – przy czym prawie wszystkie usługi środowiskowe były finansowane na podstawie wymogów dotyczących miejsca zamieszkania. Co ciekawe, prawie jedna czwarta usług opartych na zakwaterowaniu była finansowana przez lokalnych komisarzy wyłącznie dla osób, które mieszkały, pracowały lub studiowały w okolicy. Biorąc pod uwagę samą naturę wsparcia opartego na zakwaterowaniu oraz potrzebę ofiar i osób, które ocalały, aby przenieść się do nowego obszaru, jest to głęboko niepokojące.

Największa różnica dotyczyła możliwości dostępu ofiar i osób, które ocalały, do poradnictwa dla tych, którzy tego chcieli – z różnicą 21 punktów procentowych między najwyższym obszarem (58% w północno - wschodniej Anglii) a najniższym obszarem (37% w Walii). Dostęp do psychicznej opieki zdrowotnej wykazał również znaczne różnice, przy czym 47% osób, które ocalały, mogły uzyskać dostęp do opieki na północnym wschodzie w porównaniu z 31% na południowym zachodzie. Indywidualne wsparcie jeden do jednego lub rzecznictwo miało 16 punktów procentowych różnicy między 66% osób ocalałych na północnym wschodzie, które miały do niego dostęp, w porównaniu z 50% na południowym wschodzie, a wsparcie za pośrednictwem sądu rodzinnego miało 11 punktów procentowych różnicy między 42% ludzi w Yorkshire i Humber, którzy je otrzymali, a 31% w Londynie lub wschodniej Anglii. Jeśli chodzi o interwencje mające na celu zmianę zachowania, 16% ofiar na północnym wschodzie powiedziało nam, że ich sprawca miał dostęp do wsparcia w celu zmiany zachowania, w porównaniu z 3% w Walii.

Rysunek 5: Procent ofiar i osób, które ocalały, które były w stanie uzyskać wsparcie, spośród tych, którzy tego chcieli

Zielony = wsparcie zazwyczaj zapewniane przez IDVA

Pomarańczowy = wsparcie, które może zapewnić IDVA, jeśli otrzyma na to zlecenie

Niebieski = pomoc zazwyczaj nie zapewniana przez IDVA

Dowody z zeznań pochodzące od marginalizowanych ofiar i osób, które ocalały, poinformowały nas, że szczególnie trudno było im uzyskać dostęp do

potrzebnego im wsparcia. Często tylko wtedy, gdy byli w stanie zaangażować się w organizacje „by and for” byli w stanie zidentyfikować i uzyskać wsparcie, którego potrzebowali. Istnieje jednak ogromny brak w świadczeniu takich usług w całej Anglii i Walii, przy czym większość ofiar i osób, które ocalały, które chciały uzyskać dostęp do usług „by and for” nie były w stanie tego zrobić.

Tylko 51% ocalałych osób ciemnoskórych i należących do mniejszości, które chciały uzyskać dostęp do specjalistycznego wsparcia „by and for”, było w stanie to zrobić. Dziewiętnaście procent ocalałych osób LGBTQ+, które potrzebowały wsparcia specjalistycznego „by and for”, otrzymało je, zaś wśród ocalałych osób niepełnosprawnych tylko 14 ze 190 osób, które chciały uzyskać dostęp do specjalistycznej organizacji „by and for”, było w stanie to zrobić (7%). W przypadku osób głuchych, które ocalały, tylko 2 z 30 osób, które chciały uzyskać dostęp do specjalistycznego wsparcia „by and for”, były w stanie je uzyskać.

Osoby ocalałe, które doświadczają trudności w uczeniu się, szczególnie podkreślały bariery w dostępie do wsparcia oraz brak zrozumienia ich doświadczeń przemocy domowej przez usługodawców.

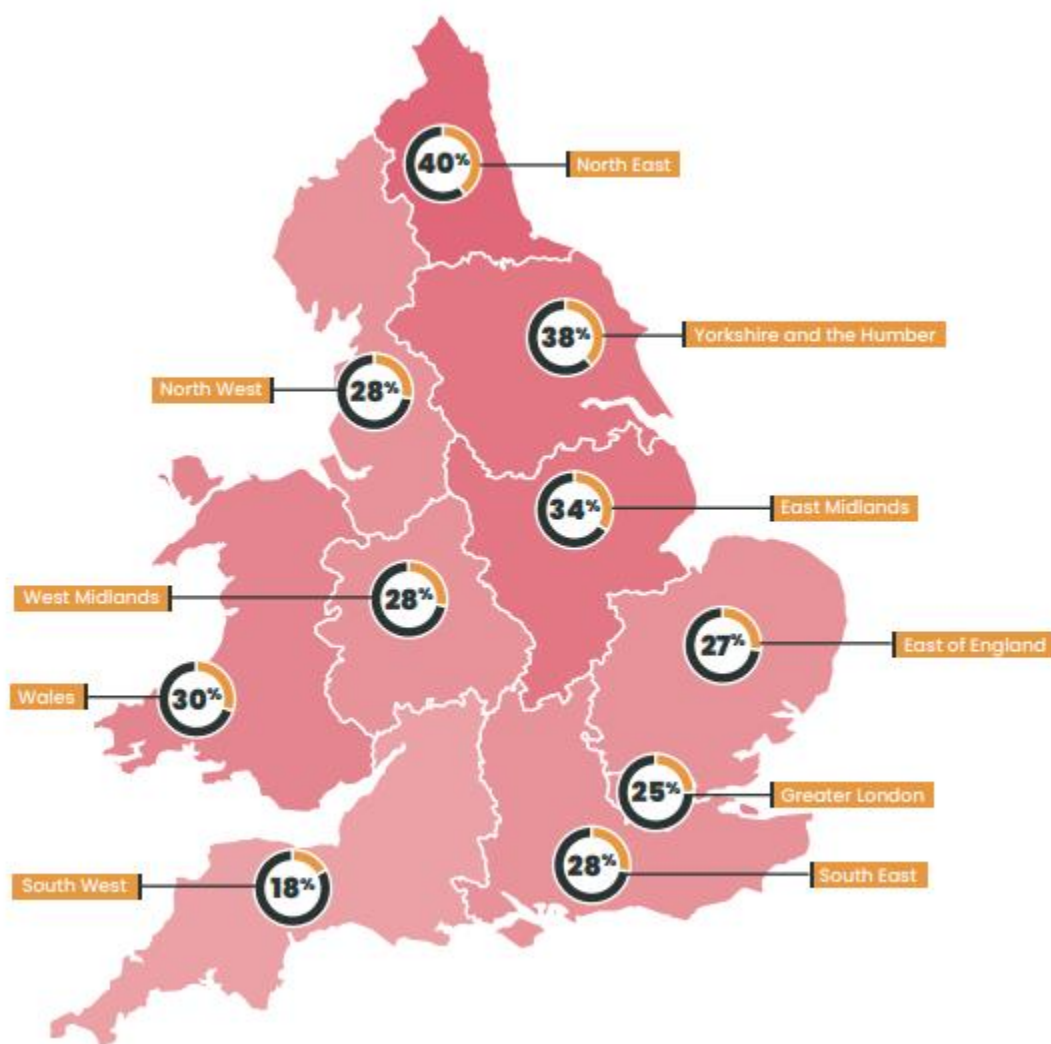
8. Mężczyźni również mieli szczególne trudności z dostępem do pomocy i wsparcia, gdzie 82% stwierdziło, że dostęp do pomocy był trudny lub bardzo trudny. Istniała zauważalna dysproporcja między odsetkiem organizacji, które oferowały pewien rodzaj usług dostępnych dla mężczyzn (75%) a tym, co mężczyźni opowiadali nam o swoich doświadczeniach związanych z szukaniem pomocy, przy czym wielu z nich powiedziało nam, że usługi na ich terenie były tylko dla kobiet. Jeden z ocalałych powiedział nam: *„Nie mogłem znaleźć usług wyłącznie dla mężczyzn i nie otrzymałem żadnej pomocy, kiedy rozmawiałem z usługami tylko dla kobiet, prosząc o poradę. Jedna osoba nawet przeprosiła i powiedziała, że zdaje sobie sprawę, że potrzebuję wsparcia, ale że nie zna żadnego miejsca, gdzie by je zapewniano”*. Spośród tych organizacji, które odpowiedziały na pytanie, dla kogo świadczą usługi, 25% określiło się jako organizacje „wyłącznie dla kobiet”; 2% jako „tylko dla mężczyzn”; 28% jako „mieszane, ale usługi dla pojedynczej płci”; 37% jako niezwiązane z płcią; a 10% jako mieszanka niezwiązanych z płcią i dla oddzielnych przestrzeni płciowych.³

9. Podobnie wydaje się, że istnieje znaczna rozbieżność między odsetkiem organizacji, które twierdziły, że zapewniają specjalistyczne wsparcie dzieciom dotkniętym przemocą domową w domu (85%) a 29% ofiar i ocalałych, którzy powiedzieli nam, że byli w stanie uzyskać wsparcie dla swoich dzieci. Nawet biorąc pod uwagę, że 43% ofiar i osób, które ocalały, nie miało dostępu do żadnego wsparcia, oznacza to, że wsparcie oferowane przez

³ Z próby 519 organizacji

specjalistyczne służby zajmujące się przemocą domową dla dzieci musi zostać znacznie zwiększone, aby zaspokoić popyt (Rysunek 6).

Rysunek 6: Rodzice, których dzieci otrzymały wsparcie w zależności od obszaru geograficznego

10. Wsparcie udzielane ofiarom i ocalałym ze społeczności mniejszościowych było zróżnicowane, przy czym usługi te mogą być w najmniej prawdopodobnym stopniu świadczone w ramach specjalistycznych usług dla ofiar i ocalałych osób niesłyszących lub ofiar i ocalałych z trudnościami w uczeniu się. W tabeli 1 określono odsetek organizacji, które podały, że zapewniły pewien rodzaj specjalistycznej opieki dla różnych społeczności mniejszościowych, w ramach usług zakwaterowania i usług środowiskowych.

Wartości te należy odczytywać z zachowaniem ostrożności. Po pierwsze, nasza ankieta dotycząca ofiar i osób, które ocalały, wskazuje na trudności w organizacjach innych niż „by and for”

zapewniających wsparcie, którego potrzebują osoby zmarginalizowane i należące do mniejszości, ale po drugie, usługi mogły interpretować „specjalizację” na nieco inne sposoby. Podczas gdy definicja⁴ została udostępniana, niektóre usługi mogły interpretować „specjalizację” jako zapewnianie specjalistycznych szkoleń członkom personelu, w porównaniu z innymi, które brały pod uwagę tylko niestandardowe, specjalistyczne projekty lub programy specyficzne dla danej populacji.

Potrzebne są dalsze badania, aby lepiej zrozumieć stopień specjalistycznego wsparcia dla społeczności mniejszościowych udzielanego poza organizacjami „by and for”.

Niemniej jednak porównania między grupami wskazują na stopień zaufania, jaki usługi mają do wspierania szczególnych potrzeb wśród różnych społeczności.

Tabela 1: Odsetek organizacji usługodawczych zapewniających specjalistyczne wsparcie oparte na zakwaterowaniu i lokalnej społeczności dla różnych populacji mniejszościowych.

	Odsetek usług opartych na zakwaterowaniu, które oferują specjalistyczne usługi dla tej grupy	Odsetek usług środowiskowych, które zapewniają specjalistyczną opiekę dla tej grupy
Ofiary i osoby ocalałe ciemnoskóre i spośród mniejszości	57%	54%
Ofiary / osoby ocalałe niedosłyszące	14%	14%
Ofiary / osoby ocalałe z niepełnosprawnością	23%	26%
Ofiary / osoby ocalałe z trudnościami w uczeniu się, autyzmem lub z obydwooma	18%	25%
Ofiary / osoby ocalałe w starszym wieku	25%	33%
Ofiary / osoby ocalałe LGB (lesbijki, geje lub osoby biseksualne).	23%	32%
Ofiary / osoby ocalałe „trans”	22%	24%
Ofiary / osoby, które przeżyły młodość	30%	54%

Zapytaliśmy również, w jaki sposób usługi odpowiadają na skierowanie od poszczególnych grup mniejszościowych. Podane opcje dotyczyły tego, czy przyjmą skierowanie i zapewnią pełne usługi, czy też wskażą lub skierują do bardziej specjalistycznej organizacji. Usługi mogły również powiedzieć, że przyjmą skierowanie lub nie, w zależności od innych czynników, takich jak potrzeba kliniczna.

Wyniki ujawniają różnice w zdolności i pewności siebie usług do wspierania ofiar i ocalałych ze społeczności mniejszościowych lub mających dodatkowe potrzeby. W przypadku większości usług akceptowana była większość ocalałych z chronionymi cechami i zapewnione były pełne usługi (w przeciwieństwie do wskazywania lub kierowania do innych miejsc), z wyjątkiem osób ocalałych transpłciowych, gdzie w przypadku wsparcia opartego

⁴ „Wsparcie specjalistyczne” zdefiniowano jako wsparcie, które zostało specjalnie zapewnione i dostosowane do potrzeb tych ofiar i osób, które ocalały, a nie kwalifikowalność. W ankiecie wyjaśniono również, że konkretne wsparcie dla ofiar i osób ocalałych spośród niesłyszących lub niepełnosprawnych, powinno odnosić się do wsparcia udzielanego w oparciu o ich życiowe doświadczenia, a nie tylko do wymogów dostępności.

na konkretnym zakwaterowaniu, mniej niż połowa (44%) usług stwierdziło, że jest w stanie zapewnić pełną obsługę.

Tabela 2: Odsetek usług zgłaszających, że byłyby w stanie przyjąć skierowanie i zapewnić pełną obsługę ofiarom i ocalałym z mniejszości mniejszościowych.

Grupy	Procent usług opartych na zakwaterowaniu, które zadeklarowały, że przyjmą skierowanie z tej grupy i zapewnią pełną obsługę w ramach swojej organizacji	Procent usług świadczonych przez społeczność, które zadeklarowały, że przyjmą skierowanie od tej grupy i zapewnią pełną obsługę w ramach swojej organizacji
Ofiary / osoby ocalałe niedostępujące	70%	76%
Ofiary / osoby ocalałe z niepełnosprawnością	60%	84%
Ofiary / osoby ocalałe LGB (lesbijki, geje lub osoby biseksualne).	89%	91%
Ofiary / osoby ocalałe „trans”	44%	78%
Ofiary / osoby ocalałe z trudnościami w uczeniu się, autyzmem lub z obydwojoma	63%	78%

11. Wsparcie różniło się również w zależności od tego, czy ofiara lub osoba, która przeżyła, doświadczała wielu niekorzystnych warunków lub miała dodatkowe potrzeby. Zadaliśmy usługom te same pytania o to, jak zareagowałyby na skierowanie od ofiary lub osoby ocalałej doświadczającej wielu niekorzystnych warunków – czy utworzyli specjalistyczną usługę dla tej grupy ofiar i ocalałych, a także jak ogólnie zareagowałyby na skierowanie (w przypadku gdy nie mają specjalistycznych usług).

Tabela 3: Odsetek usług wsparcia opartych na zakwaterowaniu i lokalnej społeczności, które są w stanie zapewnić specjalistyczne wsparcie ofiarom i osobom, które ocalały, doświadczającym wielu niekorzystnych warunków

Osoby ocalałe, które doświadczają wielu niekorzystnych warunków lub mają dodatkowe potrzeby	Procent usług opartych na zakwaterowaniu, które oferują specjalistyczne usługi dla tej grupy	Procent usług opartych na zakwaterowaniu, które przyjęłyby skierowanie i zapewniły pełną obsługę tej grupie	Odsetek usług środowiskowych, które oferują specjalistyczną usługę dla tej grupy	Procent usług opartych na zakwaterowaniu, które przyjęłyby skierowanie i zapewniły pełną obsługę tej grupie

Ofiary / osoby ocalałe doświadczający bezdomności ⁵	61%	83%	49%	83%
Ofiary / ocaleni, które w przeszłości popełnili przestępstwa	25%	31%	30%	66%
Ofiary / osoby, które ocalały, z wysokimi potrzebami w zakresie zdrowia psychicznego	39%	32%	51%	63%
Ofiary / osoby, które ocalały, potrzebujący wsparcia związanego z alkoholem	40%	40%	38%	66%
Ofiary / osoby, które ocalały, potrzebujący wsparcia związanego z innymi substancjami	38%	39%	38%	66%

12. Wystąpiły również luki w zdolności usług do udzielania wsparcia osobom, które nie mają uprawnień do funduszy publicznych (NRPF). W szczególności usługi oparte na zakwaterowaniu miały trudności z zapewnieniem wsparcia ocalałym migrantom w ramach NRPF, ale szczególnie niepokojący był fakt, że prawie 15% usług świadczonych na poziomie społeczności powiedziało, że nie przyjmą skierowania i nie zapewnią pełnej obsługi osobie z NRPF na podstawie ich statusu NRPF. Biorąc pod uwagę, że dostęp do środków publicznych nie ma wpływu na możliwość uzyskania wsparcia wśród społeczności, budzi to poważne obawy.

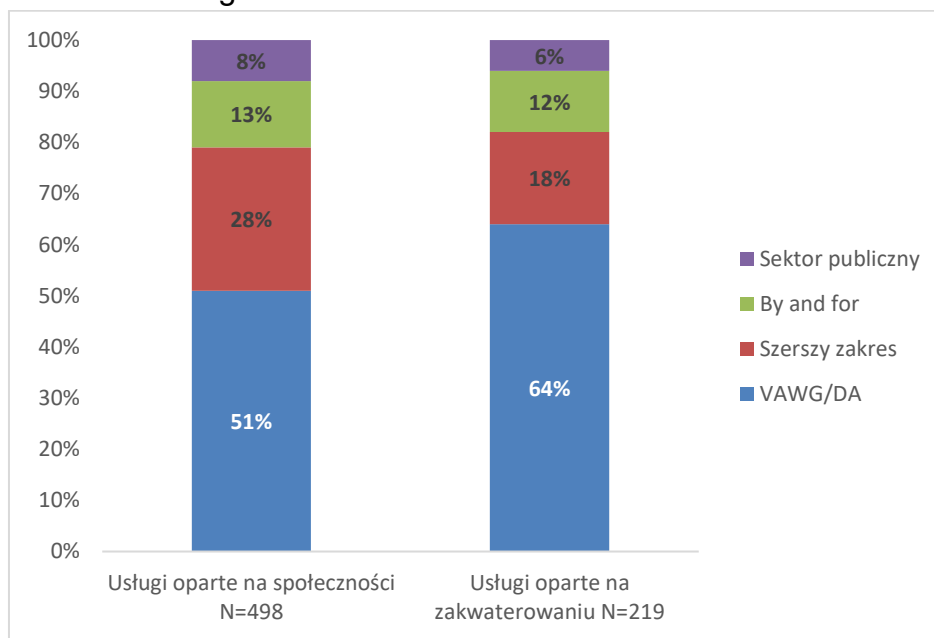
Organizacje zapewniające pomoc w przypadku przemocy domowej w całej Anglii i Walii

13. Usługi są świadczone przez organizacje różnych typów i rozmiarów, przy czym około połowa usług opartych na społeczności i prawie dwie trzecie usług opartych na zakwaterowaniu są świadczone przez wyspecjalizowane organizacje zajmujące się przemocą domową i / lub przemocą wobec kobiet i dziewcząt. Inne rodzaje organizacji obejmowały specjalistyczne organizacje „by and for”, organizacje o szerszym zakresie (takie jak te, które wspierają ofiary i osoby ocalałe z innych rodzajów przestępstw) oraz organizacje sektora

⁵ Zrozumienie grupy „ofiar i osób, które ocalały doświadczających bezdomności” mogło się różnić w zależności od organizacji, które odpowiedziały na naszą ankietę, co czyni te ustalenia niejasnymi. Usługi mogły odpowiedzieć na pytania o wsparciu dla ofiar i ocalałych, którzy zostali bezdomni z powodu przemocy domowej (co z definicji dotyczyłoby prawie wszystkich użytkowników usług w oparciu o zakwaterowanie) lub alternatywnie koncentrować się na osobach, które wcześniej doświadczały ulicznej bezdomności.

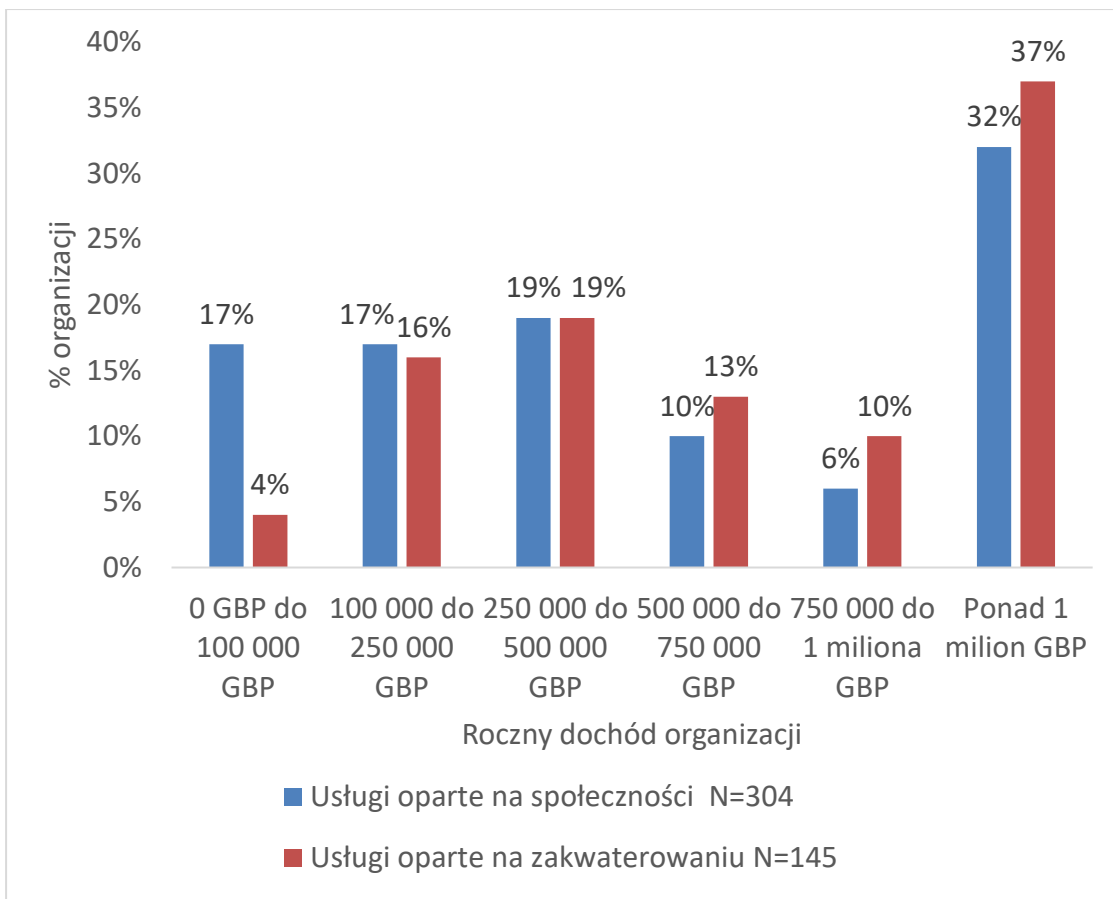
publicznego, w przypadku których usługi wsparcia zostały zapewnione wewnątrznie.

Rysunek 7: Porównanie rodzajów organizacji świadczących usługi na bazie społeczności i usługi na bazie zakwaterowania.

14. Większość organizacji świadczących usługi związane z przemocą domową (61%) ma roczny dochód poniżej 500 000 GBP. Specjalistyczne usługi „by and for” były zwykle znacznie mniejsze, a bardzo małe organizacje o rocznym przychodzie poniżej 100,000 GBP rzadziej świadczyły usługi na bazie zakwaterowania.

Rysunek 8: Porównanie rocznego dochodu usług wsparcia w zakresie przemocy domowej opartych na bazie społeczności i usług wsparcia w zakresie przemocy domowej na bazie zakwaterowania

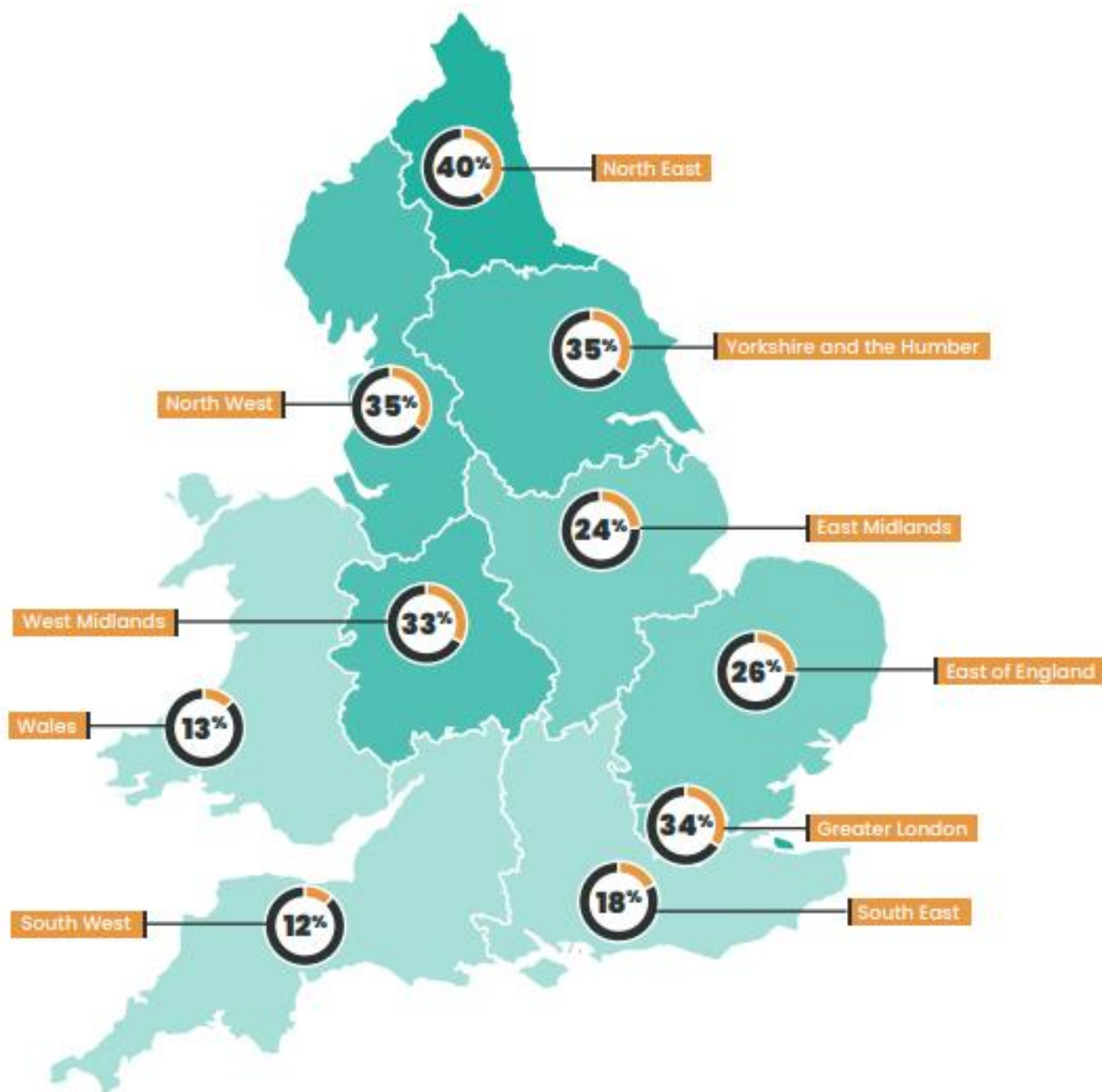
Aktualne ustalenia dotyczące finansowania usług wspierających przemoc domową

„Usługi mają zaległości i brakuje personelu. Czekam na uzyskanie porady od prawie ośmiu miesięcy.”

15. W celu zaspokojenia zapotrzebowania na wsparcie ze strony osób, które ocalały potrzebny jest znaczny zastrzyk długoterminowych funduszy. Ofiary i osoby, które ocalały, konsekwentnie opowiedziały nam o swoich trudnościach w dostępie do pomocy i wsparcia, gdzie zaledwie 35% stwierdziło, że dostęp do pomocy był dla nich „łatwy lub bardzo łatwy”.⁶ Usługi opowiedziały nam o zmaganiach z zaspokojeniem popytu i ciągłym ubieganiu się o nowe źródła finansowania, aby utrzymać się na powierzchni. Trzydzieści cztery procent usług powiedziało nam, że prowadzą usługi bez specjalnego finansowania, a 27%, że musiało całkowicie zaprzestać świadczenia usług z powodu braku funduszy. Dzieje się tak w czasie rosnącego zapotrzebowania, zaś ofiary i osoby, które ocalały, nadal zwracają się o wsparcie po pandemii Covid-19, i ponieważ – słusznie – staramy się wyrwać przemoc domową z cienia i zachęcić ofiary i osoby, które ocalały, do starania się o pomoc.

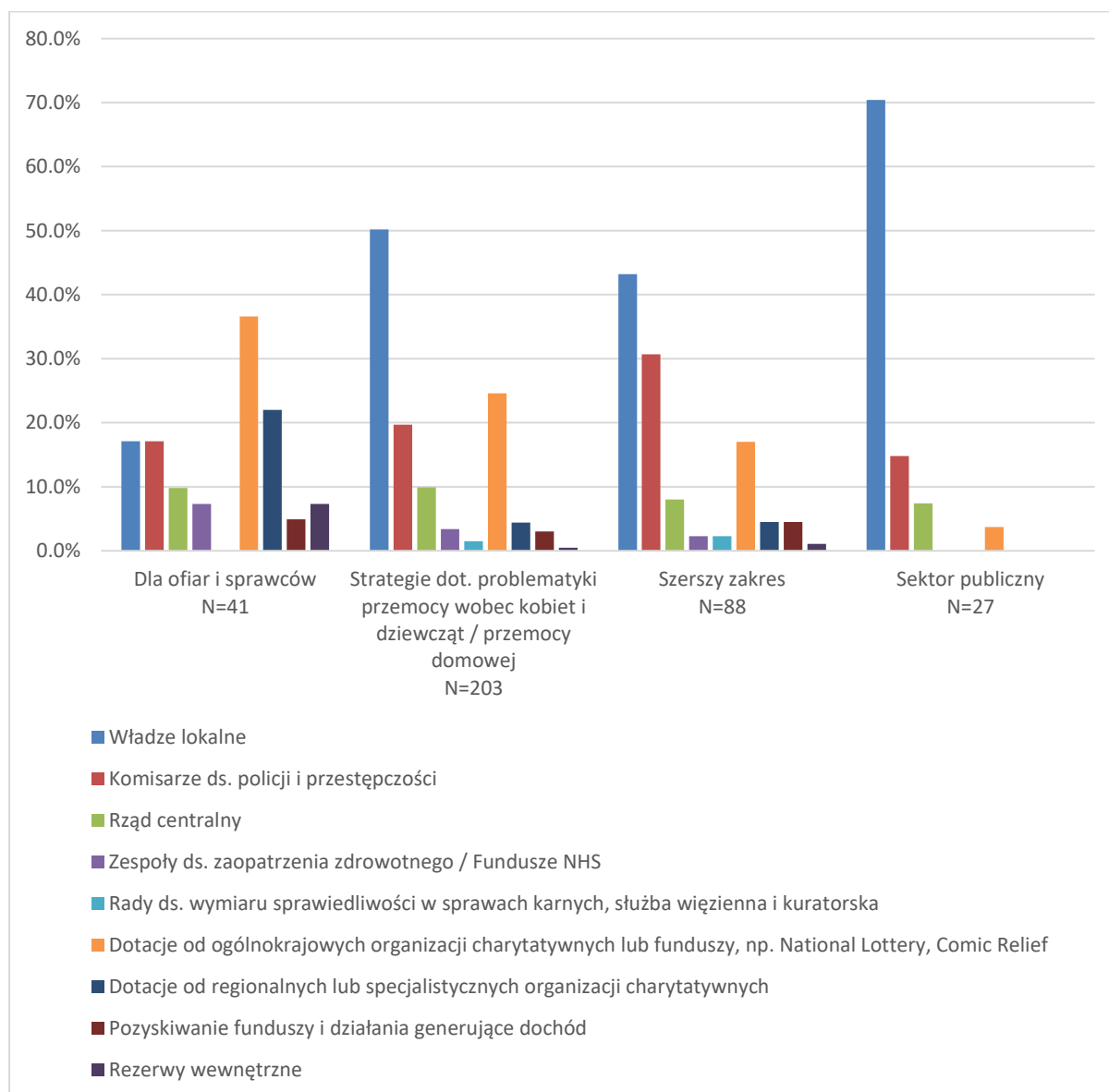
Rysunek 9: Odsetek organizacji, które musiały zaprzestać świadczenia usług z powodu problemów finansowych.

⁶ Prawdopodobnie jest to znacznie przesadzone oszacowanie, biorąc pod uwagę, że osoby, które ocalały, miały najtrudniejszy dostęp do usług lub napotkały największe bariery, prawdopodobnie również miały trudności z dostępem do naszej ankiety.

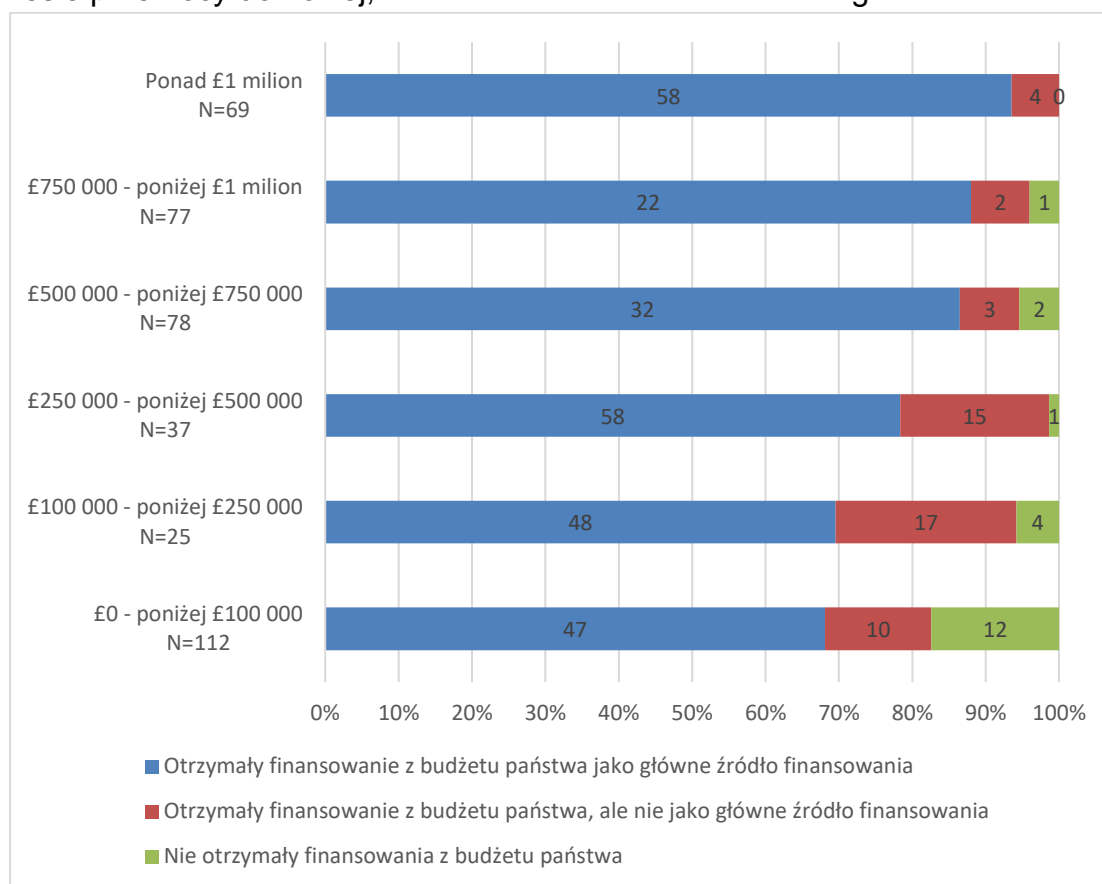
16. **Specjalistyczne usługi związane z przemocą domową opierają się na finansowaniu od szerokiego grona fundatorów, zarówno ustawowych, jak i pozaustawowych.** Niezależne specjalistyczne usługi zajmujące się przemocą domową są w stanie przyciągnąć inwestycje do obszaru lokalnego poprzez zbieranie funduszy i finansowanie od fundatorów niebędących ustawowymi podmiotami finansującymi. Zdolność niezależnych organizacji do pozyskiwania finansowania od innych darczyńców pozwala im również uczyć się na podstawie bardziej innowacyjnych projektów, często finansowanych przez fundusze charytatywne i stosować tę wiedzę do podstawowych usług, które z większym prawdopodobieństwem będą finansowane przez organy ustawowe.

Rysunek 10: Główne źródła finansowania środowiskowych usług wsparcia dla ofiar przemocy domowej, według typu organizacji

17. Ogólnie rzecz biorąc, większość organizacji (80%) uzyskała ustawowe środki finansowe jako główne źródło dochodów, głównie od władz lokalnych lub komisarzy ds. policji i przestępczości. Kolejne 12% organizacji otrzymało pewne środki ustawowe (ale nie jako główne źródło finansowania), a 7% organizacji nie otrzymało żadnego finansowania ustawowego. Różni się to w zależności od wysokości dochodu (Wykres 11), od tego jakiej płci udzielono wsparcia (Wykres 12) oraz od rodzaju organizacji (Wykres 13).

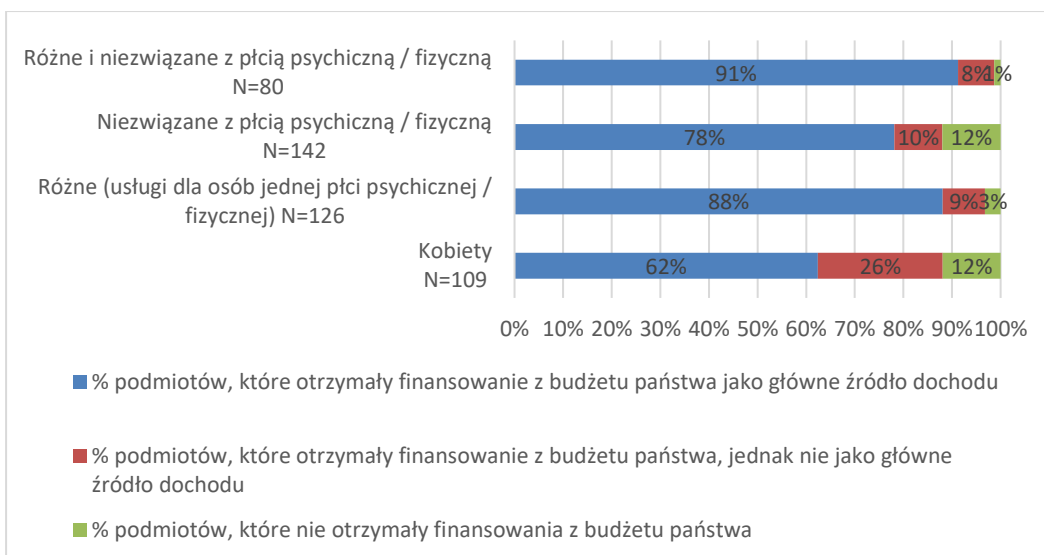
Rysunek 11: Źródła finansowania organizacji świadczących usługi wsparcia w zakresie przemocy domowej, w zależności od wielkości rocznego dochodu

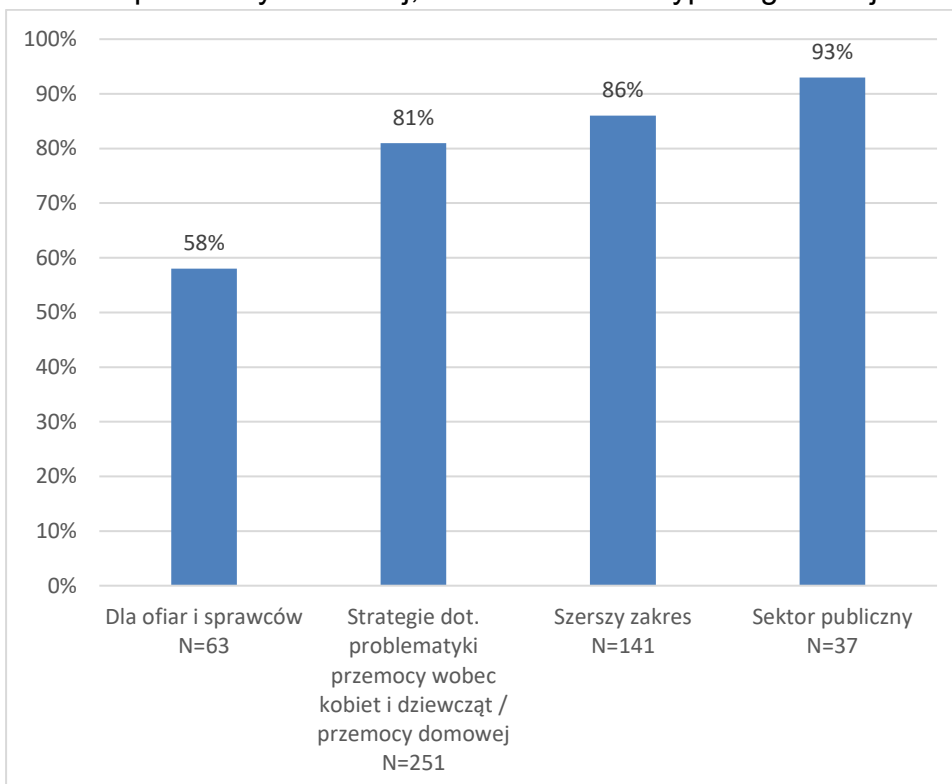
Rysunek 12: Źródła finansowania organizacji świadczących usługi wsparcia w zakresie przemocy domowej, w zależności od płci osób, które otrzymują wsparcie⁷

Usługi wyłącznie dla kobiet N= 109; Połączenie usług (ale usługi dla pojedynczej płci) N= 126; Usługi niezwiązane z płcią N= 142; Połączenie usług związanych z pojedynczą płcią oraz usług niezwiązanych z płcią N= 80.

⁷ Warto zauważyć, że na to pytanie odpowiedziało 8 usług tylko dla mężczyzn, z których 100% otrzymywało dofinansowanie ustawowe jako główne źródło dochodów, jednak usługi te nie zostały uwzględnione na wykresie ze względu na małą liczebność próby.

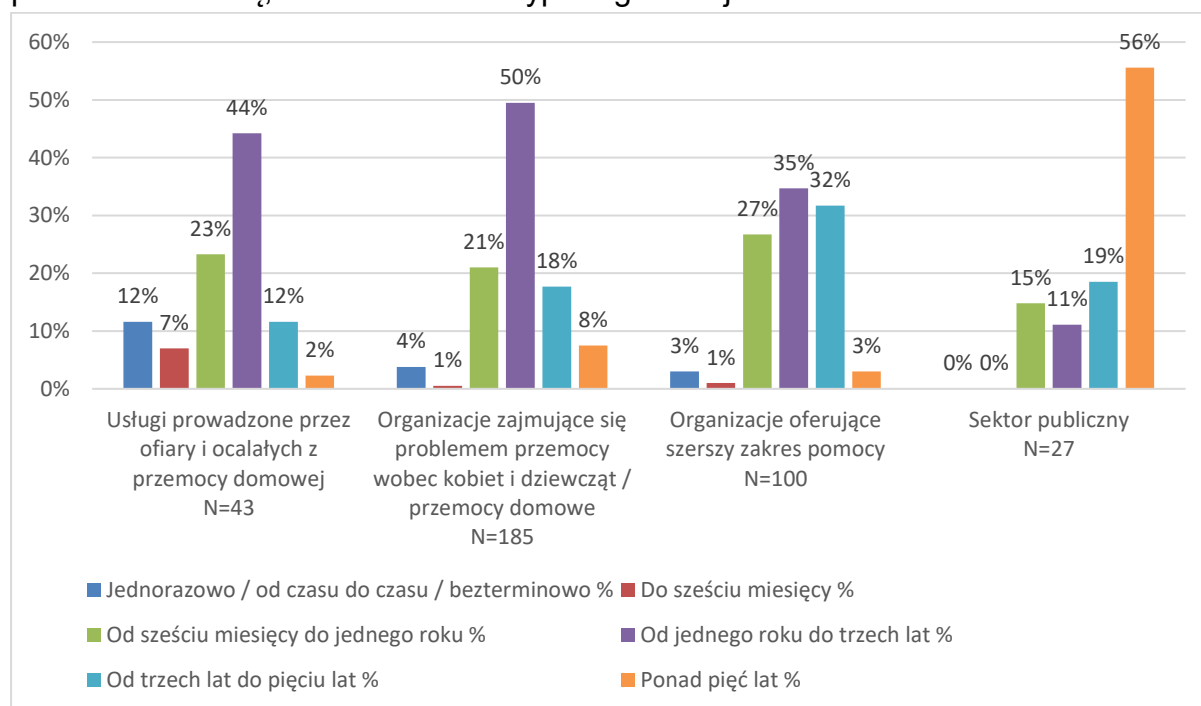
Rysunek 13: Źródła finansowania organizacji świadczących usługi wsparcia w zakresie przemocy domowej, w zależności od typu organizacji

Choć niepokojące jest obserwowanie, o ile mniejsze jest prawdopodobieństwo, że organizacje typu „by and for” otrzymają fundusze ustawowe, pokazuje to również znaczną wartość, jaką wnoszą, przyciągając inwestycje innych do lokalnego obszaru. To jednak zdecydowanie za mało, biorąc pod uwagę znaczne trudności finansowe, z jakimi borykają się organizacje „by and for” oraz krajowy brak dostępnych usług.

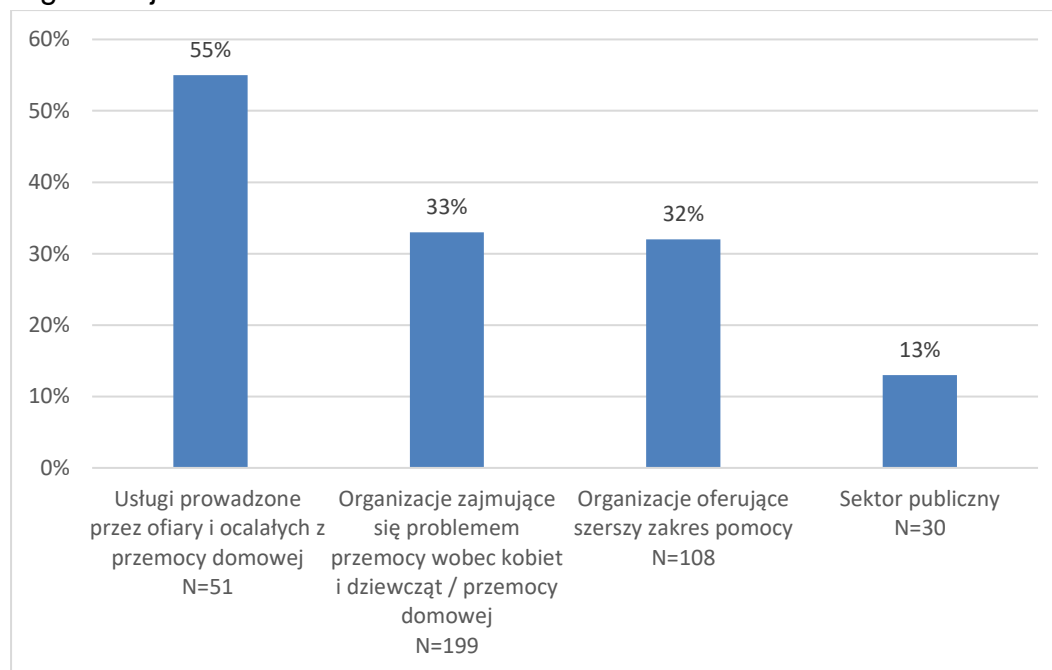
18. Finansowanie jest często krótkoterminowe i niepewne, co oznacza, że usługi mają trudności z budowaniem potencjału i planowaniem na przyszłość, co wpływa na wydajność, świadczenie usług, a także na zatrzymanie personelu w zakresie rekrutacji. Większość usługodawców (70%) opiera się na głównym źródle finansowania, które jest zabezpieczone na mniej niż trzy lata, przy czym ponad jedna czwarta organizacji opiera się na głównym źródle finansowania trwającym mniej niż rok (wykres 14). Jest to szczególnie dotkliwe w przypadku organizacji typu „by and for”.

Rysunek 14: Czas trwania głównych źródeł finansowania usług wspierających przemoc domową, w zależności od typu organizacji.

19. Pomimo większej skuteczności we wspieraniu mniejszościowych ofiar i osób ocalałych, w całej Anglii i Walii rozpaczliwie brakuje specjalistycznego wsparcia „by and for”, organizacje zaś są krytycznie i nieproporcjonalnie niedofinansowane. Istnieje sześć razy większe prawdopodobieństwo, że organizacje „by and for” nie otrzymają żadnych ustawowych funduszy, w porównaniu z wyspecjalizowanymi organizacjami VAWG lub organizacjami zajmującymi się przemocą domową, a także znacznie częściej udzielają wsparcia bez żadnego specjalnego finansowania, jak pokazano to na rysunku 15.

Rysunek 15: Odsetek usług wspierających przemoc domową świadczących usługi bez żadnego specjalnego finansowania, w zależności od rodzaju organizacji.

Nie dziwi więc, że z powodu braku finansowania będą one również musiały zaprzestać świadczenia usług – 27% organizacji zajmujących się przemocą domową lub VAWG musiało zaprzestać świadczenia usług w porównaniu z 45% organizacji typu „by and for”.

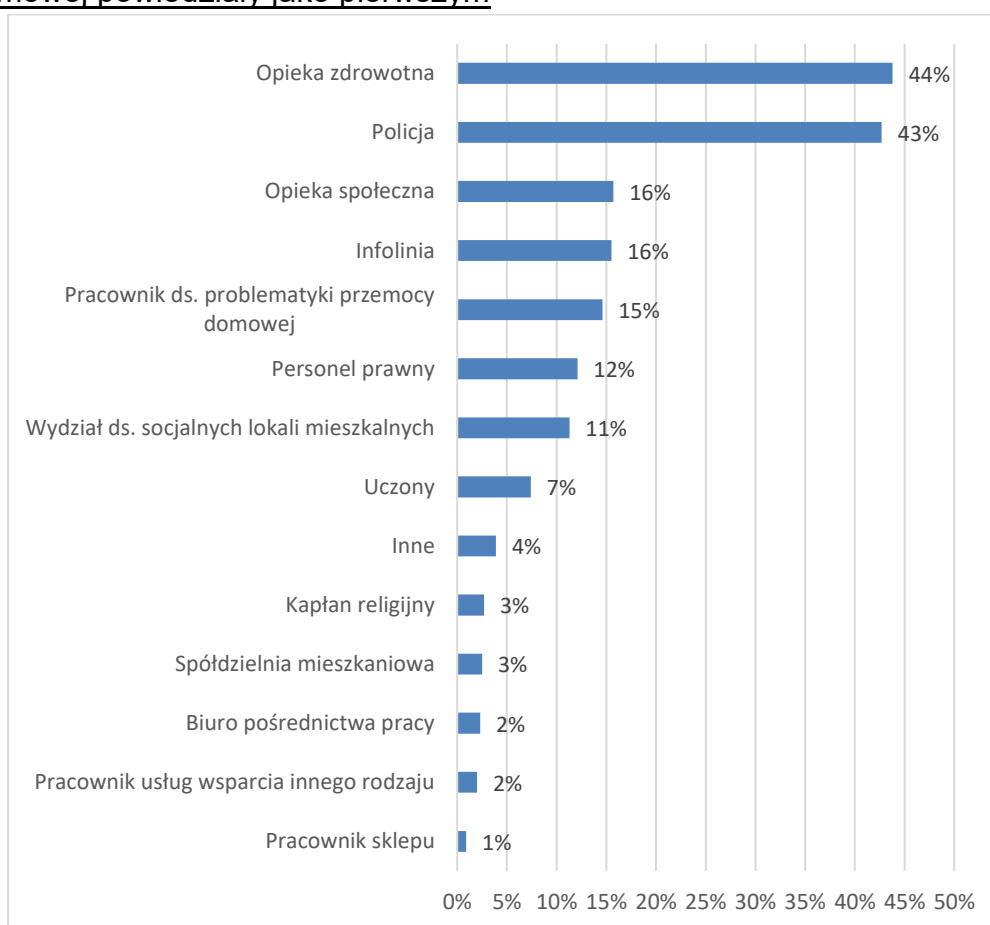
20. **Mniejsze organizacje znacznie częściej niż większe organizacje nie otrzymywały żadnych ustawowych funduszy.** Pokrywa się to z wyspecjalizowanymi organizacjami typu „by and for”, które z większym prawdopodobieństwem miały mniejsze roczne dochody. Jednak nawet patrząc tylko na organizacje inne niż „by and for”, te, których roczny dochód nie przekracza 100 000 GBP, były trzy razy bardziej narażone na brak ustawowego finansowania niż tylko nieco większe organizacje o rocznych dochodach między 100 000 a 250 000 GBP.

Którym profesjonalistom ofiary i osoby, które ocalały, jako pierwszym opowiedziały o swoim doświadczeniu przemocy i jak dowiedziały się o tych usługach?

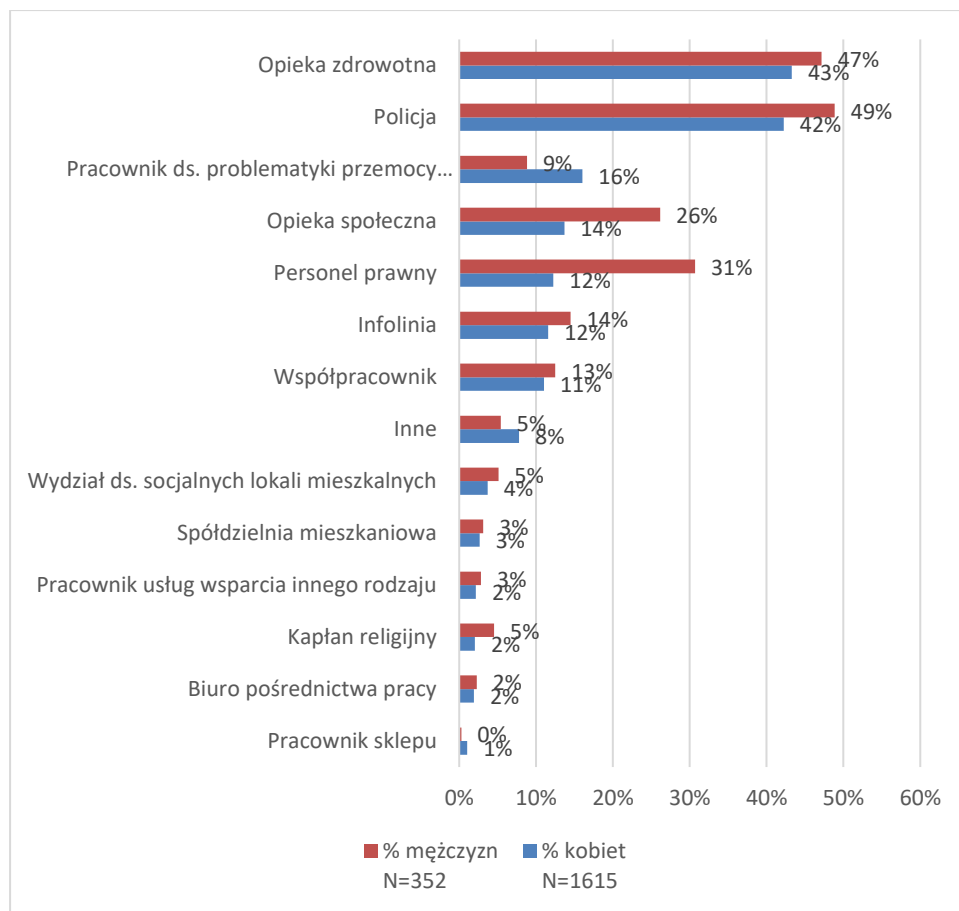
21. **Rozumiemy kluczową rolę przyjaciół i rodziny, którym ofiary i osoby, które ocalały, najczęściej opowiadają o przemoc, której doświadczają, oraz uznajemy potrzebę budowania zaufania wśród przyjaciół i rodziny w reagowaniu na ujawniane fakty i wspieraniu swoich bliskich.** Chcieliśmy również dowiedzieć się więcej o tym, którym profesjonalistom ofiary i osoby, które ocalały, powiedziały o przemoc domowej i komu powiedzieli o tym najpierw.

22. **Ofiary i osoby, które ocalały, najczęściej informowały o doświadczanej przez siebie przemocy pracownika służby zdrowia, przed innymi specjalistami, a następnie przed policją.** Zapytaliśmy ofiary i osoby ocalałe o to, komu najpierw powiedziały o przemocy, której doświadczyły, jeśli ujawniły to profesjonalście. Było wielu profesjonalistów, którym ofiary i osoby, które ocalały, zwierzyły się w pierwszej kolejności, co świadczy o znaczeniu dobrego zrozumienia i reagowania na przemoc domową wśród różnych agencji ustawowych (Wykres 16). Istniały również pewne różnice w tym, komu ofiary i osoby ocalałe się zwierzyły, ze względu na płeć (Wykres 17) i pochodzenie etniczne (Wykres 18), ale usługi zdrowia i policja najczęściej otrzymują ujawnienie jako pierwsze, spośród innych specjalistów.

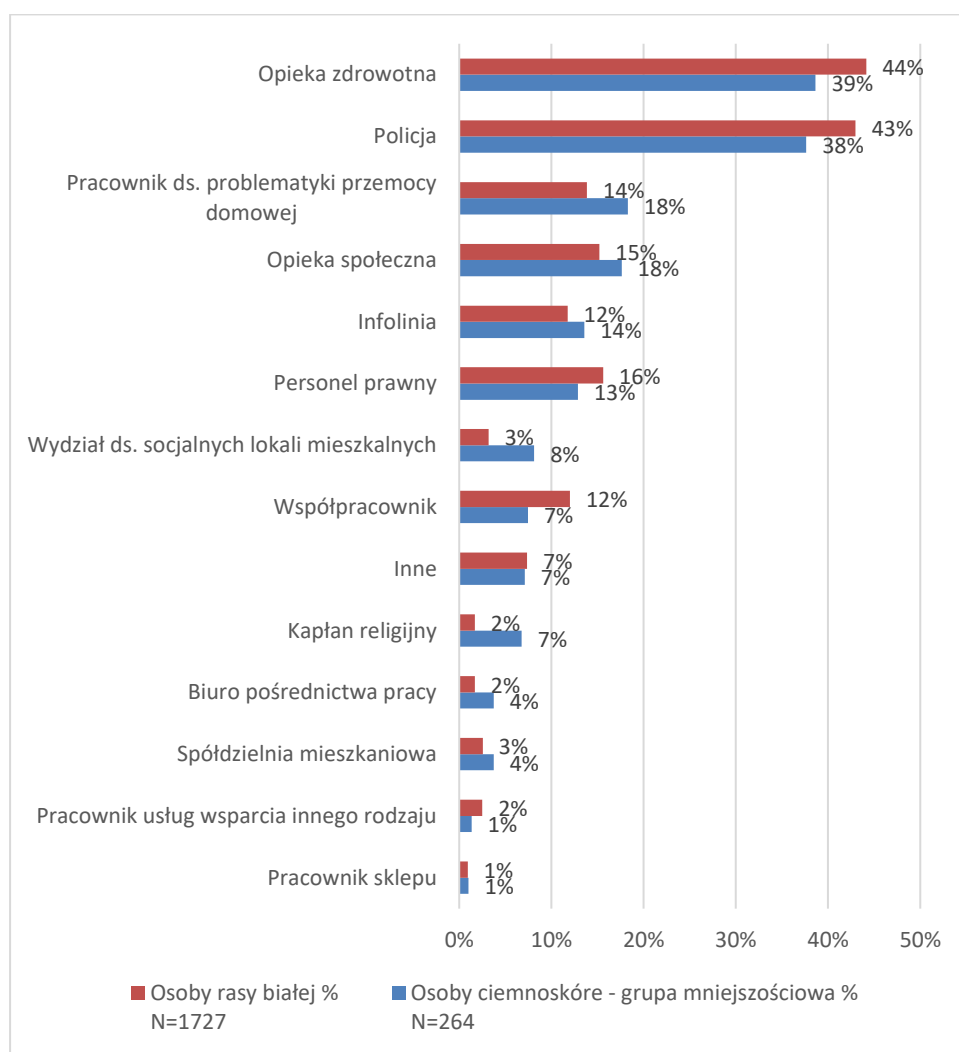
Rysunek 16: Profesjonaliści i organizacje, którym osoby ocalałe z przemocy domowej powiedziały jako pierwszym

Rysunek 17: Profesjonaliści i organizacje, którym osoby ocalałe z przemocy domowej powiedziały jako pierwszym w zależności od płci ofiary

Rysunek 18: Profesjonaliści i organizacje, którym osoby ocalałe z przemocy domowej powiedziały jako pierwszym, w zależności od pochodzenia etnicznego ofiary

23. Proaktywne działania informacyjne ze strony służb zajmujących się przemocą domową i szerzej pojętych służb publicznych miały kluczowe znaczenie dla umożliwienia ofiarom i osobom, które ocalały, dostępu do wsparcia. Tylko jedna trzecia ofiar i osób, które ocalały, dowiedziała się o usługach z własnych zapytań, przy czym większość słyszała o wsparciu ze strony usług publicznych, przyjaciół, rodziny, współpracowników lub innych organizacji. Wiele ofiar i osób, które ocalały, zgłosiło, że nie były w stanie rozważyć, w jaki sposób uzyskać wsparcie, ponieważ były zbyt przerażone, przestraszone lub nie rozpoznały, że to, co się z nimi dzieje, jest przemocą domową lub że potrzebują pomocy. Dlatego wydaje się, że ci, którzy mogli uzyskać dostęp do pomocy, zrobili to, ponieważ usługi aktywnie się z nimi skontaktowały, a profesjonaliści skutecznie identyfikowali przemoc domową, gdy się z nią zetknęli. Umożliwiło to następnie udzielenie wsparcia lub skierowanie do specjalistycznych usług w razie potrzeby.

24. Skoordynowana reakcja społeczności ma zatem kluczowe znaczenie dla skutecznej reakcji na przemoc domową oraz dla zdolności ofiar i osób ocalałych do uzyskania dostępu do potrzebnej im pomocy i wsparcia. W szczególności usługi zdrowotne mogą odgrywać kluczową rolę; podczas gdy 44% ofiar i osób ocalałych, najpierw powiedziało pracownikowi służby zdrowia o doświadczanej przez siebie przemoc, tylko 19% usłyszało od służby zdrowia o wsparciu dla przemoc domowej w ich okolicy.

Rekomendacje

W celu zaspokojenia popytu potrzebne są dodatkowe środki finansowe

Rekomendacja 1: Ministerstwo Sprawiedliwości powinno nałożyć obowiązek na lokalnych komisarzy do współpracy przy zamawianiu specjalistycznych usług w zakresie przemoc domowej, przeprowadzania wspólnych strategicznych ocen potrzeb, temu obowiązkowi zaś powinien towarzyszyć nowy obowiązek rządu centralnego w zakresie zapewnienia finansowania w celu odpowiedniego zaspokojenia tej potrzeby. Powinno to wykorzystać szansę, jaką daje nadchodząca Ustawa o ofiarach, a jeśli nie, określić przyszły instrument legislacyjny dla takiego obowiązku. Szczególnie ważne będzie, aby potrzeby zidentyfikowane lokalnie obejmowały potrzeby dzieci i ocalałych migrantów, w tym tych, którzy nie mogą korzystać z funduszy publicznych.

Rekomendacja 2: Biorąc pod uwagę ograniczenia istniejących dowodów, rząd, w tym ministerstwo skarbu państwa, powinien opracować dowody i dane niezbędne do przeprowadzenia analizy kosztów i korzyści w celu zapewnienia wsparcia dla ofiar i osób ocalałych po przemoc domowej, w tym dzieci. Powinno to oszacować koszt zapewnienia wsparcia dla wszystkich ofiar i osób ocalałych, które tego potrzebują, oraz korzyści, jakie przyniosłoby to społeczeństwu.

Rekomendacja 3: Ministerstwo sprawiedliwości i departament zdrowia, ściśle współpracując ze specjalistycznym sektorem przemoc domowej i odpowiednimi organizacjami profesjonalnymi, powinny opracować plany rozwiązania problemu niedostatku poradnictwa specjalistycznego i wsparcia terapeutycznego, dostępnego dla ofiar i osób, które ocalały, w tym dzieci.

Rekomendacja 4: Departament ds. Podnoszenia Poziomu, Mieszkalnictwa i Społeczności powinien uwzględnić wpływ na usługi na bazie środowiska w swojej ocenie Części 4 Ustawy o Przemocy Domowej.

Rekomendacja 5: Departament Edukacji, we współpracy z Departamentem ds. Podnoszenia Poziomu, Mieszkalnictwa i Społeczności, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Ministerstwem Sprawiedliwości, powinien opracować krajową strategię mającą na celu rozwiązanie problemu braku specjalistycznego wsparcia dostępnego dla dzieci dotkniętych przemocą domową. Powinny one ściśle współpracować ze specjalistycznymi sektorami zajmującymi się przemocą domową, VAWG i „by and for”, a także sektorem dla dzieci, aby zapewnić dostępność funduszy na zaspokojenie potrzeb dzieci dotkniętych przemocą domową.

Rekomendacja 6: Ministerstwo Sprawiedliwości powinno odgrywać większą rolę w monitorowaniu zapotrzebowania na specjalistyczne usługi związane z przemocą domową na szczeblu krajowym, aby ocenić powodzenie strategii finansowania ofiar i planu dot. przemocy domowej. Strategia finansowania dla ofiar zobowiązuje się do realizacji wizji, zgodnie z którą „właściwe wsparcie powinno być dostępne dla wszystkich ofiar przestępstw, gdy tego potrzebują”, a plan przemocy domowej ma na celu „pomoc wszystkim ofiarom i osobom, które ocalały przemoc domową, w poczuciu, że mogą wrócić do normalnego życia, przy wsparciu ich potrzeb zdrowotnych, emocjonalnych, ekonomicznych i społecznych”.

Rekomendacja 7: Organy zlecające na szczeblu lokalnym i krajowym powinny zwiększyć liczbę interwencji mających na celu zmianę zachowania sprawców przemocy domowej. Finansowanie należy skierować na solidnie ocenione, oparte na dowodach i o zapewnionej jakości interwencje, uwzględniające potrzeby ofiar i osób, które ocalały, na każdym etapie.

Rekomendacja 8: Zgodnie ze zobowiązaniem podjętym w planie dotyczącym przemocy domowej, rząd powinien określić, w jaki sposób wykorzysta wyniki tego mapowania, aby zidentyfikować luki i lepiej ukierunkować finansowanie na usługi lokalne.

Rząd krajowy powinien odgrywać większą rolę w finansowaniu specjalistycznych usług „by and for”

Rekomendacja 9: Ministerstwo Sprawiedliwości wraz z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Departamentem ds. Podnoszenia Poziomu, Mieszkalnictwa i Społeczności powinno ustanowić fundusz w wysokości 263 mln funtów na okres 3 lat, który będzie wspierał specjalistyczne usługi „by and for”.⁸ Powinno to obejmować długoterminowy program budowania potencjału, mający na celu poprawę świadczenia i geograficznego rozmieszczenia specjalistycznych usług „by and for” w całej Anglii i Walii oraz umożliwienie tym specjalistycznym sektorom zrównoważonego rozwoju.

Rekomendacja 10: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, we współpracy z całym rządem (szczególnie z Departamentem Edukacji, Departamentem ds. Podnoszenia Poziomu, Mieszkalnictwa i Społeczności, Ministerstwem Sprawiedliwości oraz Departamentem Pracy i Emerytur) powinno opracować strategię mającą na celu lepsze zrozumienie międzysektorowych potrzeb ofiar i ocalałych wśród pracowników pierwszej linii sektora publicznego. Powinno to obejmować szczególne potrzeby ofiar i osób ocalałych o cechach chronionych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, oraz powinno być opracowywane we współpracy ze specjalistycznymi organizacjami „by and for”. Priorytetowo należy traktować profesjonalistów, którzy najprawdopodobniej będą wchodzić w interakcje z ofiarami i osobami, które ocalały, a wyniki każdej strategii powinny być ściśle monitorowane, w tym poprzez monitorowanie chronionych cech ofiar i osób ocalałych, zidentyfikowanych przez agencje ustawowe i skierowanych do specjalistycznych służb lub organów, takich jak MARAC.

Rekomendacja 11: Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powinny wspólnie sfinansować specjalny program budowania potencjału, aby pomóc w budowaniu partnerstwa między usługami innymi niż „by and for” oraz usługami i

⁸ Podział kosztów jest szczegółowo opisany w przedłożonym przez Komisarza ds. przemocy domowej [wniosku dot. przeglądu wydatków](#) w listopadzie 2021 r.

specjalistami typu „by and for”. Powinno to obejmować monitorowanie tego, w jaki sposób dokonuje się skierowań między usługami oraz dystrybucję funduszy od lokalnych komisarzy. Powinno działać tak, aby umożliwić usługom innym niż „by and for” lepsze identyfikowanie i zrozumienie przekrojowych potrzeb ofiar i ocalałych o chronionych cechach lub znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, a także lepszą współpracę z najbardziej odpowiednią organizacją typu „by and for”.

Potrzeba więcej, aby wspierać ofiary i ocalałych, którzy znajdują się w wielu rodzajach niekorzystnych sytuacji

Rekomendacja 12: Departament ds. Podnoszenia Poziomu, Mieszkalnictwa i Społeczności powinien przeprowadzić analizę potrzeb w zakresie świadczenia usług opartych na zakwaterowaniu dla ofiar i osób ocalałych, które mogą znaleźć się w wielu rodzajach niekorzystnych sytuacji. Należy to następnie wykorzystać do ustanowienia finansowanego programu budowania potencjału i zdolności, wykorzystując przykłady najlepszych praktyk, które już istnieją. Ta analiza potrzeb powinna wykorzystywać wyniki niniejszych badań, z własnej oceny części 4 Ustawy o przemoc domowej i ściśle współpracować z sektorem specjalistycznym ds. przemoc domowej.

Rekomendacja 13: Ministerstwo Sprawiedliwości powinno przeprowadzić ocenę potrzeb w zakresie wsparcia dostępnego dla ofiar i osób ocalałych z historią przestępczości, oraz podjąć kroki w celu rozwiązania problemu braku wsparcia dla tej grupy ofiar i osób, które ocalały. Powinno to wzmocnić zobowiązania już podjęte w strategii dot. przestępców będących kobietami i połączyć się z pracami na rzecz koordynacji i budowania potencjału w ośrodkach dla kobiet, a także świadczeniami już dostarczanymi na terenach zakładów karnych.

Rekomendacja 14: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powinno zachęcać osoby pełniące obowiązki w zakresie zapobiegania poważnej przemoc do upewnienia się, że przemoc domowa została uwzględniona w pracy w celu zajęcia się szeregiem czynników wysokiego ryzyka związanych z poważną przemocą w przestrzeni publicznej. Powinno to iść w parze z uznaniem, że przemoc domowa sama w sobie jest formą poważnej przemoc, zgodnie z definicją zawartą w Ustawie o policji, przestępstwach, wyrokach i sądach z 2022 r.

Lokalni komisarze powinni finansować usługi w celu dostarczenia pełnego zakresu niezbędnej pracy, w tym proaktywnego wprowadzania ich na rynek

Rekomendacja 15: Komisarze powinni finansować usługi z wykorzystaniem modelu pełnego zwrotu kosztów, w tym dostępu do tłumaczy ustnych, wsparcia komunikacyjnego i nadzoru klinicznego. Wszelkie ustawowe lub nieustawowe wytyczne wydane przez rząd powinny odzwierciedlać te oczekiwania.

Rekomendacja 16: Komisarze powinni zapewnić finansowanie usług w celu proaktywnego podnoszenia świadomości na temat istniejących usług i prowadzenia działań informacyjnych. Strony internetowe lokalnych komisarzy powinny również jasno określać, jakie usługi są dostępne na ich obszarze i dla kogo.

Usługi dostępne dla mężczyzn powinny jasno stwierdzać, że mężczyźni mogą do nich uzyskać dostęp

Rekomendacja 17: Lokalni komisarze i zlecone usługi powinny jasno określać na swoich stronach internetowych, kto może uzyskać dostęp do ich usług, oraz zapewniać jasność co do tego, czy usługi są integracyjne. Wiemy, że przemoc domowa nieproporcjonalnie dotyka kobiety i dziewczęta i że usługi przeznaczone wyłącznie dla kobiet mają kluczowe znaczenie we wspieraniu kobiet i dziewcząt w osiągnięciu bezpieczeństwa i powrocie do zdrowia. Jednak tam, gdzie usługi są oferowane dla każdej płci, powinno to być jasne dla ofiar i osób ocalałych, które mogą chcieć uzyskać dostęp do ich usług.

Nadal potrzebne są działania informacyjne i podnoszenie świadomości na temat przemocy domowej oraz dostępnych usług, zwłaszcza w przypadku ofiar i osób ocalałych z trudnościami w uczeniu się

Rekomendacja 18: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powinno rozważyć, w jaki sposób można połączyć krajowe kampanie informacyjne z kampaniami lokalnymi, w tym w celu podniesienia świadomości na temat dostępności usług lokalnie.

Rekomendacja 19: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Departament Edukacji, we współpracy z Departamentem Zdrowia i Opieki Społecznej, powinny przeprowadzić kampanię uświadamiającą skupiającą się na podnoszeniu świadomości na temat przemocy domowej wśród osób z trudnościami w uczeniu się. Powinno to być rozwijane i realizowane wspólnie z osobami niepełnosprawnymi w zakresie uczenia się oraz ze specjalistą z sektora „by and for”.

Agencje ustawowe muszą poprawić swoją identyfikację i reagowanie na przemoc domową, aby wzmocnić skoordynowaną reakcję społeczności

Rekomendacja 20: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powinno współpracować z Biurem Komisarza ds. Przemocy Domowej w celu opracowania uzgodnionych ram oceny potrzeb szkoleniowych organów sektora publicznego w odniesieniu do przemocy domowej, a departamenty rządowe powinny przeprowadzić ocenę potrzeb szkoleniowych w zawodach priorytetowych określonych w niniejszym raporcie mapującym. Priorytetowo należy traktować profesjonalistów, którzy najprawdopodobniej zostaną powiadomieni o przemocy domowej, w szczególności pracowników służby zdrowia, pracowników socjalnych, prawników lub pracowników sądowych oraz pracowników DWP. Powinno to obejmować istniejące prace prowadzone w Biurze Komisarza ds. Przemocy Domowej w celu mapowania istniejącej prowizji szkoleniowej w agencjach ustawowych.

Rekomendacja 21: Lokalni komisarze powinni współpracować z ustawowymi agencjami i służbami na swoim obszarze, aby opracować wspólne i bezproblemowe ścieżki wsparcia dla ofiar i osób, które ocalały, o wielu potrzebach, w szczególności dla osób znajdujących się w różnego rodzaju niekorzystnej sytuacji. Powinno to być również ściśle powiązane z pracami nad wprowadzeniem ambitnego „obowiązku współpracy” poprzez Ustawę o ofiarach oraz nowy obowiązek zapobiegania poważnej przemocy.

Rekomendacja 22: Organy finansujące powinny rozważyć potrzebę zwiększonego wsparcia za pośrednictwem indywidualnych pracowników socjalnych dla ofiar i osób, które ocalały, które mogą nie osiągnąć progu dla IDVA, w celu prowadzenia spraw i koordynowania zakresu wsparcia i usług potrzebnych ofiarom i osobom, które ocalały. W szczególności Ministerstwo Sprawiedliwości powinno rozważyć to w kontekście propozycji sformalizowania ról IDVA i ISVA poprzez nadchodzącą Ustawę o ofiarach.

Sektor opieki zdrowotnej musi uznać swoją wyjątkową pozycję zaufania i poprawić zrozumienie przez specjalistów przemocy domowej, aby zidentyfikować przemoc na wcześniejszym etapie i wesprzeć osoby, które ocalały, w uzyskaniu dostępu do specjalistycznego wsparcia

Rekomendacja 23: Departament Zdrowia wraz z NHS England powinien opracować ambitny program pracy w celu poprawy świadomości pracowników służby zdrowia i reagowania na przemoc domową w placówkach opieki zdrowotnej oraz budowania partnerstwa między specjalistycznymi służbami zajmującymi się przemocą domową a służbami zdrowia. Powinno to opierać się na najlepszych praktykach określonych w zestawie narzędzi Pathfinder oraz na innych przykładach bliskiej współpracy między usługami zdrowia a usługami zajmującymi się przemocą domową.

Rekomendacja 24: Departament Zdrowia powinien zapewnić dostępność terminowych i odpowiednich interwencji zdrowia psychicznego w celu zaspokojenia potrzeb w zakresie zdrowia psychicznego ofiar i osób, które przeżyły przemoc domową.

Rekomendacja 25: Usługi zdrowia powinny rejestrować skierowania, które wydają do MARAC w celu monitorowania wyników zdrowia i reakcji na poziomie Trustu. Dane te powinny być udostępniane Departamentowi Zdrowia i Opieki Społecznej, Międzyresortowej Grupie VAWG oraz Komisarzowi ds. Przemocy Domowej w corocznym raporcie.

Komisarze powinni zapewniać usługi na wewnątrz tylko w wyjątkowych okolicznościach

Rekomendacja 26: Strategia finansowania ofiar oraz krajowe wytyczne dla komisarzy dotyczące zlecenia usług powinny jasno określać znaczenie niezależnych usług we wszelkich ustawowych lub pozaustawowych wytycznych. Tam, gdzie usługi są zapewniane na miejscu, informacje te powinny być udostępniane Ministerstwu Sprawiedliwości, Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, Departamentowi ds. Podnoszenia Poziomu, Mieszkalnictwa i Społeczności oraz dla Biura Komisarza ds. Przemocy Domowej, aby zrozumieć, dlaczego i w celu monitorowania zmian w miarę upływu czasu.

Rekomendacje dotyczące dalszych badań

Chociaż badania te poczyniły ogromne postępy pod kątem naszego zrozumienia świadczenia usług związanych z przemocą domową w Anglii i Walii, uwypukliły one również pewne dodatkowe luki istniejące w naszym zrozumieniu. Bardziej szczegółowe sugestie dotyczące dalszych badań można znaleźć w naszym Raporcie technicznym, ale istnieje kilka kluczowych kwestii, które wymagają głębszego zbadania:

- 1. Musimy lepiej zrozumieć doświadczenia zmarginalizowanych i należących do mniejszości ofiar oraz osób ocalałych, które korzystają z usług innych niż „by and for”.** Nasze badania wykazują wyraźne korzyści z dostępu do usług typu „by and for” w porównaniu z dostępem do usług, które są inne niż „by and for”. Nie byliśmy jednak w stanie rozróżnić wyników ofiar i osób ocalałych, które uzyskały dostęp do specjalistycznych organizacji DA / VAWG, organizacji o szerszym zakresie lub usług, które zostały zapewnione wewnątrz przez organy sektora publicznego.
- 2. Chociaż ogólny wpływ dostępu do wsparcia był oczywisty, bardziej szczegółowe zrozumienie różnych skutków dla ofiar i osób, które ocalały, przyniosłoby korzyści w zależności od rodzaju wsparcia, do którego uzyskali**

oni dostęp. W tym raporcie byliśmy w stanie pokazać różnice między osobami ocalałymi, które uzyskały dostęp do usług, a tymi, które tego nie zrobiły. Potrzebna jest dalsza analiza, aby zrozumieć, jak te różnice zmieniają się w zależności od rodzaju interwencji, do której uzyskano dostęp, takiej jak poradnictwo, wsparcie IDVA, schronienie lub inne świadczenia.

3. **Potrzebne jest dalsze badanie tego, jak wyglądają usługi specjalistyczne zlokalizowane poza organizacjami „by and for”.** Nasze badania wskazują na stosunkowo wysoki odsetek organizacji oferujących specjalistyczne usługi dla poszczególnych grup ofiar i osób ocalałych. Nie było jednak jasne, na czym polega ta specjalizacja – i może obejmować zakres od zapewnienia specjalistycznego szkolenia do świadczenia usług dostosowanych do indywidualnych potrzeb. Mapowanie przeprowadzone przez Galop w imieniu komisarza ds. wsparcia osób LGBT+ ds. przemocy domowej sugeruje duże różnice w rozumieniu „specjalizacji” wśród usług. Podobnie praca włożona przez Stay Safe East i Sign Health w imieniu Komisarza ds. Przemocy Domowej, która ma zostać wkrótce opublikowana, pokazuje podobny obraz usług dla osób niesłyszących i niepełnosprawnych, które ocalały.
4. **Potrzebnych jest więcej informacji na temat tego, komu usługi zajmujące się przemocą domową udzieliły wsparcia w całym kraju i jakiego rodzaju wsparcie zostało udzielone.** Chociaż pytaliśmy o kwalifikowalność do wsparcia oraz o liczbę otrzymanych skierowań, które zostały uwzględnione, nie pytaliśmy o demografię ani żaden inny podział osób, które otrzymały wsparcie od usług zajmujących się przemocą domową. Będzie to miało kluczowe znaczenie dla zrozumienia rozbieżności między usługami oferowanymi konkretnym grupom osób (np. ofiarom i osobom ocalałym niepełnosprawnym, ocalałym osobom LGBT+, lub mężczyznom) a tym, co osoby ocalałe powiedziały nam o niedostępności usług w ich regionie.

Załącznik A: Słowniczek terminów

Ofiary i osoby ocalałe, to osoby, które padły ofiarą przemocy domowej zgodnie z definicją zawartą w Ustawie o przemoc domowej z 2021 r. Ustawa definiuje przemoc domową jako zachowanie danej osoby wobec innej osoby, jeżeli każda z nich ma co najmniej 16 lat i jeżeli osoby te są ze sobą powiązane osobowo, a zachowanie obejmuje którekolwiek z poniższych: znęcanie się fizyczne lub seksualne; agresywne lub groźne zachowanie; zachowanie kontrolujące lub przymuszające; przemoc ekonomiczna; znęcanie się psychiczne, emocjonalne lub inne; i nie ma znaczenia, czy zachowanie to polega na pojedynczym incydencie, czy też jest to ciąg zachowań. Dzieci są również objęte tą definicją, w uznaniu szkodliwego wpływu, jaki ma na nie przemoc domowa, gdy są krewnymi osoby powyżej 16 roku życia, która jest ofiarą przemocy domowej.

Przemoc wobec kobiet i dziewcząt (VAWG) odnosi się do definicji przyjętej przez rząd w Deklaracji Narodów Zjednoczonych (1993) w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet, która ma być przewodnikiem we wszystkich departamentach rządowych: „Každy akt przemocy ze względu na płeć, który powoduje lub może spowodować fizyczną, seksualną, psychologiczną krzywdę lub cierpienie kobiet, w tym groźby dokonania takich czynów, przymus lub arbitralne pozbawienie wolności, niezależnie od tego, czy ma miejsce w życiu publicznym, czy prywatnym”. Zgodnie z Deklaracją przemoc wobec kobiet jest zakorzeniona w historycznie nierównych stosunkach władzy między kobietami i mężczyznami. Wyjaśnia również, że przemoc wobec kobiet jest „jednym z kluczowych mechanizmów społecznych, za pomocą którego kobiety są zmuszane do zajmowania podrzędnej pozycji w stosunku do mężczyzn”. Jest używany do opisu przemocy i znęcania się, które są nieproporcjonalnie często popełniane wobec kobiet, a mianowicie przemocy domowej, przemocy seksualnej, tzw. „przemocy opartej na honorze” oraz stalkingu

Społeczności mniejszościowe to te, które zostały wyróżnione i określone jako mniejszości przez grupę dominującą. Społeczności te mogą spotkać się z dyskryminacją strukturalną ze względu na chronione cechy, w szczególności rasę, religię, niepełnosprawność, orientację seksualną, tożsamość transpłciową lub przynależność do społeczności osób niesłyszących. Osoby znajdujące się w tych społecznościach, które mają wiele przecinających się tożsamości, mogą zmagać się z jeszcze większą marginalizacją i dalszymi barierami dostępu do wsparcia.

Ciemnoskórzy i mniejszościowi – te terminy uwzględniają strukturalnie intersekcjonalne podejście do nazewnictwa i odnoszenia się do społeczności, które doświadczają rasizmu i marginalizacji w oparciu o (postrzeganie) rasę i pochodzenie etniczne, lub są to społeczności, które samookreślają się na niezliczone sposoby poza kategorią 'białych'. Terminologia określająca to jest kontrowersyjna, ale wybraliśmy akronimy Ciemnoskórzy i mniejszościowi, a nie powszechnie krytykowane akronimy, ponieważ jest to preferowany termin w sektorze przemocy domowej, aby uznać różnorodność i powstrzymać się od profilowania kulturowego i rasowego. Uznajemy, że język ten jest złożony i ważny i że stosowanie tych terminów może nie być preferowane w nadchodzących latach.

Wielokrotna nierówność – przeciwdziałanie przemocy i przemocy definiuje wielokrotną nierówność jako „wielorakie i przecinające się nierówności, w tym

przemoc i wykorzystywanie ze względu na płeć, stosowanie substancji, złe zdrowie psychiczne, bezdomność, zaangażowanie w system wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i usuwanie dzieci”.

„By and for” – nasze badanie zdefiniowało organizacje „by and for” (przez i dla) jako organizacje, które są zaprojektowane i prowadzone przez i dla osób, które są mniejszościami (w tym ze względu na rasę, niepełnosprawność, orientację seksualną, tożsamość transpłciową, religię lub wiek). Usługi te będą zakorzenione w społecznościach, którym służą i mogą obejmować kompleksową holistyczną odbudowę i wsparcie, które zaspokoja pełny zakres krzyżujących się potrzeb ofiary lub osoby, która ocalała, poza wsparciem pod kątem wyłącznie przemocy domowej. Rozważaliśmy oddzielnie usługi dla kobiet, które są prowadzone przez kobiety.

„Wsparcie specjalistyczne” zdefiniowano jako wsparcie, które zostało specjalnie zapewnione i dostosowane do potrzeb tych ofiar i osób, które ocalały, a nie kwalifikowalność. W ankiecie wyjaśniono również, że konkretne wsparcie dla ofiar i osób ocalałych spośród niesłyszących lub niepełnosprawnych, powinno odnosić się do wsparcia udzielanego w oparciu o ich życiowe doświadczenia, a nie tylko do wymogów dostępności.

Skoordynowana reakcja społeczności – wspólne przeciwstawianie się przemocy domowej definiuje skoordynowaną reakcję społeczności (CCR) jako „reakcję całego systemu na całą osobę”, która „przenosi odpowiedzialność za bezpieczeństwo z pojedynczych ofiar na społeczność i usługi, które istnieją, aby ich wspierać”. Więcej szczegółów na temat CCR można znaleźć w ich raporcie „In Search of Excellence” (W poszukiwaniu doskonałości).

Niezależny rzecznik ds. przemocy domowej (IDVA) – zgodnie z definicją zawartą w Kodeksie ofiar, IDVA współpracują z ofiarami przemocy domowej, aby zrozumieć ich doświadczenia i ryzyko ciągłej krzywdy. Wspólnie z ofiarą, rzecznik opracuje indywidualny plan bezpieczeństwa, aby zapewnić im wszystko, czego potrzebują, aby stać się bezpiecznym i zacząć odbudowywać swoje życie wolne od przemocy. Plan ten może obejmować wspieranie ofiar w dostępie do usług ustawowych (takich jak opieka zdrowotna i usługi mieszkaniowe), reprezentowanie ich głosu na wieloagencyjnej konferencji oceny ryzyka oraz uzyskiwanie dostępu do innych usług wolontariackich w ich społecznościach. Niezależni doradcy ds. przemocy domowej są niezależni od służb ustawowych i są w stanie zapewnić ofiarom odpowiednie informacje i porady dostosowane do ich potrzeb.

Niezależny rzecznik ds. przemocy seksualnej (ISVA) – zgodnie z definicją zawartą w Kodeksie dla ofiar, niezależny rzecznik ds. przemocy seksualnej to doradca, który pracuje z osobami, które doświadczyły gwałtu i napaści na tle seksualnym, niezależnie od tego, czy osoby te zgłosiły się na policję.

Usługi w zakresie zakwaterowania – Ustawa o przemocy domowej (2021) definiuje usługi w zakresie zakwaterowania jako „wsparcie w odniesieniu do przemocy domowej, świadczone na rzecz ofiar przemocy domowej lub ich dzieci, które mieszkają w odpowiednich miejscach zakwaterowania”. Przepisy ustawy definiują odpowiednie zakwaterowanie jako „mieszkanie zapewniane przez lokalne władze mieszkaniowe, zarejestrowanego prywatnego dostawcę mieszkań socjalnych lub

zarejestrowaną organizację charytatywną, której przedmiotem działalności jest udzielanie wsparcia ofiarom przemocy domowej” i jest „mieszkaniem w schronisku; specjalistycznym bezpiecznym zakwaterowaniem; rozproszonym terenowo zakwaterowaniem; zakwaterowaniem wtórnym; lub innym zakwaterowaniem wskazanym przez lokalny urząd mieszkaniowy, prywatnego zarejestrowanego dostawcę mieszkań socjalnych lub zarejestrowaną organizację charytatywną jako tymczasowe zakwaterowanie w przypadku przemocy domowej”. Zakwaterowanie nie może być rodzaju „bed and breakfast”, ale może być częścią systemu sanktuarium.

W niniejszym raporcie usługi świadczone na poziomie społeczności są określane jako usługi świadczone ofiarom i ocalałym w społeczności; tj. nie na bazie zakwaterowania. Termin ten może być używany jako termin ogólny do opisania wielu rodzajów interwencji, w tym rzecznictwa, poradnictwa i wsparcia terapeutycznego lub interwencji mających na celu zmianę zachowania dla sprawców przemocy domowej.

Brak możliwości korzystania z funduszy publicznych (NRPF) – Osoba nie będzie miała możliwości korzystania z funduszy publicznych, gdy „będzie podlegała kontroli imigracyjnej”, zgodnie z definicją w sekcji 115 Ustawy o imigracji i azylu z 1999 r. Osoba podlegająca kontroli imigracyjnej nie może wystąpić o środki publiczne (świadczenia i pomoc mieszkaniowa), chyba że ma zastosowanie wyjątek. Jeśli dana osoba ma pozwolenie na wjazd lub pobyt, które podlega warunkom NRPF, na jej zezwoleniu na pobyt, winiecie zezwalającej na wjazd lub biometrycznym zezwoleniu na pobyt (BRP) będzie umieszczony termin „bez funduszy publicznych”.